

Krev není voda

Jackie Collins

AL
press

edice

KIOKAN

Jackie Collins

Krev není voda

edice

KLOKAN

Copyright © Chances, Inc., 2015
Translation © Petra Klůfová, 2016
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE SANTANGELOS

přeložila Petra Klůfová

Redakční úprava Helena Škodová

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokán, 2016

shop@alpress.cz

Elektronické formáty Dagmar Wankowska

Vydání první

ISBN 978-80-7543-311-4 (pdf)

*Všem svým oddaným
a báječným čtenářům,
kteří už roky věrně sledují
osudy rodu Santangelových,
přeji trvalou lásku a mír.
Ach ano, málem bych zapomněla –
nikdy se nenavážete
do Santangelových!*

Prolog

Král Akramšaru – malé, ale bohaté středovýchodní zemičky vmáčkнутé mezi Sýrii a Libanon – vládl své ropou oplývající říši železnou pěstí. Na jednu stranu král Emir Amin Mohamed Jordan dodržoval a podporoval mnoho prastarých hodnot a tradic, na druhou stranu zaváděl vlastní, nesmlouvavě přísné zákony a pravidla.

Král měl bezpočet manželek a více než třicet dětí. Podle jeho názoru to všechno byla jen bezcenná chamrad. Ženy považoval za užitečné pouze ve dvou ohledech: rodily děti a dokázaly mu uspokojit sexuální touhu podle přání i příkazu. Pokud se jednalo o potomky – někteří z nich už byli dospělí – bral je všechny jako zklamání. Radost mu dělal jediný syn, a sice Armand, důstojný dědic královny hýčkané koruny. Ale Armand byl po smrti.

Byl zavražděn americkou nevěřící fenou. V tom zdegenerovaném americkém velkoměstě zvaném Las Vegas dostal kulku do hlavy.

Králova zuřivost neznala mezí. Jak se to jenom mohlo stát? A proč?

Král Emir dopřál Armandovi vsutku královský pohřeb, přesně jak si jeho oblíbený syn zasloužil. Ulice lemovaly davy poddaných se svěšenou hlavou, čímž vyjadřovali patřičnou úctu zesnulému princovi. Několik dalších královských synů neslo na ramenou rakev z ryzího zlata a za ní důstojně kráčela Peggy, Armandova americká matka, jeho vdova Soraja a Armandovy čtyři děti. Všechny ženy včetně Peggy byly oblečené do tradičního oděvu odhalujícího pouze obličej. Král v zlatě vyšíváné uniformě seděl na bělouši a kynul davům.

Král Emir nedokázal myslet na nic jiného než na pomstu. Kdo přesně zavinil tragickou smrt jeho oblíbeného syna, kdo ho zastřelil jako psa?

Samozřejmě že král Emir měl na věc vlastní názor. Armand se snažil koupit přesně ten hotel, v kterém ho potkala smrt – hotel Keys, který vlastnila a řídila žena. Směšná králi připadala už jen samotná představa, že nějaké ženě patří hotel, ale co bylo ještě nesmyslnější, ta žena – aspoň podle Peggyina tvrzení – odmítla svůj majetek prodat Armandovi, a navíc ho otevřeně urazila. Král v nejmenším nepochyboval, že Armandovu brutální vraždu zosnovala právě ona.

Král Emir nenávistně běsnil a plánoval krutou pomstu. Na nic jiného nemyslel, protože za každou cenu prahl po spravedlnosti.

Ale jak toho dosáhnout?

Zabít tu mrchu? Zavraždit ji stejně brutálně, jako ona zavraždila Armanda?

Ne. To by nebyl dostatečný trest. Ta ženská musí trpět a stejně tak i celá její rodina. V tom měl jasno.

Už téměř rok král Emir spřádal plány, protože jeho hněv a nenávist vůči americkým zločincům nepolevovaly. Ano, musejí pocítit bolest ze stejně kruté ztráty jako on.

Ta mrcha se jmenovala Lucky Santangelová.

1. kniha

1.

Lucky

Hotel Keys představoval splněný sen Lucky Santangelové Goldenové, ale člověk není nikdy spokojený a vždycky touží vytvořit něco ještě výjimečnějšího a nádhernějšího, než čeho už dosáhl. Lucky dospěla k bodu, kdy se začala rozhlížet po nové životní výzvě. Všechno klapalo hladce a bezchybně, i její děti si vedly skvěle. Bobbyho řetězec nočních klubů prosperoval nad očekávání. Max se už stačila prosadit jako začínající modelka s pohádkově našlápnutou kariérou. Nejmladší Gino Junior a Leo (Lennieho syn, kterého adoptovala) si momentálně užívali volna na letním táboře, zatímco její otec Gino si vychutnával podzim života v Palm Springs se svou čtvrtou ženou Paige.

Lucky se tedy rozhodla, že je načase trochu rozčerit vody. Vytasila se s nápadem vybudovat komplex zahrnující hotel, kasino, byty plus filmové studio. Tohle před ní nikdo nikdy neaplánoval a nezrealizoval.

A proč by do toho nešla? Připadalo jí to jako geniální nápad.

Když se svěřila manželovi Lenniemu, který sám dělal ve filmovém průmyslu, považoval to za bláznivý projekt, ale proveditelný. Svět filmařů bude šílet nadšením. Všechno na jednom místě. Ne snad, že by Lucky ve filmové branži byla nováčkem – hezkých pár let vlastnila a řídila filmové ateliéry

Panther Studios. Ano, Lucky Santangelová byla velká Šéfka a dokázala všechno, co si umanula.

Dnes ji čekal pracovní oběd s týmem architektů, které měla v plánu si najmout. S oblibou si lidi testovala, sledovala a hodnotila jejich silné i slabé stránky, aby předem odhadla, zda půjde o pokojnou nebo stresující spolupráci.

Danny, spolehlivý asistent, ji doprovodil do Asian, což byla elegantní čínská restaurace v jejím hotelu.

Danny patřil k té hrstce lidí, kteří věděli o všech Luckyiných plánech, takže znal i její sny vybudovat další fantastický komplex ve Vegas. Danny jí rozuměl. Dokázal pochopit, že Keys – velkolepá kombinace luxusního hotelu, přepychového bytového komplexu a jednoho z nejlepších vegaských kasin – je pro ni stále málo. Jako obvykle si jeho dynamická šéfka vytkla větší cíl.

Sotva Lucky vstoupila do restaurace, všichni zmlkli a sledovali každý její pohyb. Lidé si prostě nemohli pomoci, protože Lucky číselna charismatickou osobitostí už na dálku. Sálala krásou, mocí, vášní a silou. Ďábelský koktejl.

Dannyho odjakživa bavilo sledovat reakce lidí v přítomnosti Lucky. Budila zaslouženou pozornost. Byla hlavní celebrita v klasickém smyslu slova, protože jako geniální podnikatelka dosáhla všeho, co si usmyslela, a svou slávu si tvrdě vydřela. Lucky uměla skvěle spolupracovat se skvělými lidmi, ale současně potřebovala velet. Kdepak, Lucky Santangelové nebude nikdo říkat, co a jak má udělat. To by tak hrálo, aby Lucky Santangelová poskakovala podle toho, jak jiní písknou. Kdepak! Řídila se heslem: „Pokud si natluču čumák, pak pouze vlastní vinou, ne vinou někoho jiného!“ Další rodinný zákon zněl: „Nikdy se nenavázej do Santangelových!“

Danny si obě hesla nechal vyrýt do hrnků na kávu, které používal ve svém losangeleském bytě. Bydlel tam se svou mírně dredatou kočkou Ethel.

Právě obědvali v Asian. Většina pracovních schůzek se sice odehrávala v jednacím sále, ale čas od času se Lucky chtěla na vlastní oči přesvědčit, jak podnikání šlape v reálu. Danny

si radši ani nepředstavoval tu paniku, jež zavládla v kuchyni. *Proboha, v podniku se ukázala paní Santangelová osobně! Všechno musí být dokonalost sama!*

Lucky procházela mezi stoly a zřejmě si ani neuvědomila, jaký vyvolává rozruch. Dva muži a žena, s nimiž tu měla obchodní jednání, vyskočili z židlí dávno předtím, než k nim došla. Dannymu neunikla jejich očividná nervozita.

Lucky své partnery rázem uklidnila. „Zdravím, jak se všichni máte?“ zeptala se s širokým oslnujícím úsměvem.

Na Lucky bylo oslnivé všechno – od nespoutané houštiny dlouhých černých kudrn až po temnou olivovou pleť a oči černé jako půlnoc. Lucky snad vůbec nestárla a dodnes nepřestala vyzařovat sex-appeal, který k ní neodmyslitelně patřil už od počátku puberty.

„Díky dnešní schůzce to může být už jenom lepší,“ vykoktal jeden z mužů. Začínal plešatět, ale choval se nervózně jako každý, kdo se s Lucky setkal poprvé osobně.

Lucky obrátila pozornost k ženě, přitažlivé černošce něco přes čtyřicet. „Vy budete Nina. Na vaši práci jsem slyšela samou chválu. Popravdě, o tuhle schůzku jsem stála hlavně kvůli vám.“

Dannymu neušlo, jak muži schlípli. Přesně věděl, co se jim honí hlavou. Nina byla *jejich* zaměstnanec, ne rovnocenný společník. Lucky však trvala na tom, že při jednání chce mít právě Ninu. Jelikož sama byla jedinečným příkladem ženské síly a moci, Lucky těšilo sledovat úspěch dalších žen.

Nina se rozzářila. Měla hlavu i desky plné nápadů a projektů, jež by Lucky mohly nadchnout. Nu, a jakmile si oba muži uvědomili, že Nina pro jejich firmu nepředstavuje hrozbu, ale přínos, schůzka rázem probíhala v novém, nesmírně tvůrčím souznění.

„Pokud do toho projektu půjdeme společně,“ shrnula Lucky svoje dojmy na konci oběda, „pak bych si v čele týmu představovala Ninu. Co vy na to, pánové?“

Muži jen přikývli. Jednalo se o mamutí zakázku, a jestli si Lucky Santangelová přeje Ninu, má ji mít.

Danny vyprovodil Lucky před restaurací a cestou jí připomínal body programu na celý zbytek dne. Čekala ji další jednání, pak posezení u sklenky s přítelkyní Venus, světoznámou filmovou hvězdou, jež momentálně natáčela ve Vegas svůj nejnovější film. No, a později večer Lucky měla odletět domů do L. A.

Lucky žila střídavě ve vegaském luxusním bytě a v rodinném sídle na pláži v Malibu. Ve Vegas trávila čas především prací, zatímco v Malibu si mohla dopřát volno a relaxovat – obzvlášť když byl doma i Lennie, což ovšem nebylo vždycky. Lennie byl posedlý prací stejně jako jeho manželka. Začínal jako stand-up komik a přes herecké úspěchy se propracoval k současné kariéře veleslavného scénáristy, producenta a režiséra vlastních nezávislých filmů.

Lennie trávil spoustu času na lokacích.

Lucky trávila spoustu času ve Vegas.

Vzájemné odloučení jejich manželství prospívalo. V životě nebyli šťastnější, protože když se konečně sešli, táhlo je to k sobě stejně plamennou vášní jako na počátku jejich známosti. Na škodu nebyly ani Lennieho mistrovská znalost tantrického sexu a Luckyina nespoutanost za zavřenými dveřmi ložnice. Rozumí se, že za jejich šťastné soužití nemohl jenom společný sex, ale především jejich povahy, jež jim nedovolily upadnout do lenivé letargie a nechat si nudu a nezám v manželství přerůst přes hlavu. Ne, ne, tím si nehodlali kazit ani vzájemnou blízkost, ani vášeň v posteli.

Po dalších jednáních byla Lucky zralá na drink a už se těšila na setkání s Venus. Kdysi byly blízké přítelkyně, ale v průběhu let se trochu odcizily. Lucky věřila, že zná důvod. Tak především Venus vykopla svého posledního zajíčka a dala se do kupy s Hugem Santosem, venezuelským avantgardním filmařem, který v platinové superstar zřejmě viděl víc než prostě smyslnou a světově proslulou sexbombu. Přistěhoval se k Venus a převzal otěže nad její kariérou. Momentálně pracovala na roli drogově závislé šlapky v ponuře realistickém filmu *Žena*.

Venus brala Huga Santose jako svého intelektuálního spasi-tele, zatímco Lucky v něm viděla klasického uzurpátorského oportunistu, jenž Venus zneužíval jako vlastní jízdenku do Hollywoodu.

Nu, a navíc se odcizily i z toho důvodu, že Max absolvovala krátký úlet s Billym Melinou, Venusiným exmanželem. A vědomí, že se vlastní dcera vyspala s bývalým manželem její nejlepší přítelkyně, vyvolávalo v Lucky pocit propastného trapna.

Lucky o tom s Venus nikdy nemluvila, ale počínající románec mezi Billym a Max naštěstí rychle vyšuměl – s nepatrným přispěním Lenniego, jenž zašel za Billym a nesmlouvavě mu nařídil držet se od jeho pubertální dcery co nejdál, jinak budou následovat přísné sankce. A protože na něho stejnými argumenty tlačil i tým poradců, Billy poslechl a Max se co nejrychleji přesunula do Londýna, kde žila doposud. Lucky se po ní stýskalo, ale zdaleka ne tolik jako Lenniemu, který byl přehnaně ochranný typ rodiče. Na rozdíl od něho si Lucky uvědomovala, že Max trocha samostatnosti a nezávislosti jenom prospěje. Lucky na Venus čekala na uzavřené terase s vyhlídkou na golfové hřiště. Venus se obvykle ráda předváděla na veřejnosti, ale dnes požádala o setkání na klidném, neveřejném místě. Lucky souhlasila a teď tedy na terase restaurace usrkávala campari s pomerančovým džusem. Na okamžik zavřela oči a představila si nový hotelový komplex, který zatím existoval pouze v jejích plánech. Hotel propojený s filmovými ateliéry. Fantazie! Originalita! Lucky už teď byla vzrušením bez sebe, třebaže stavba a další práce zaberou nejméně dva tři roky. Dokonce jí hlavou bleskl nápad, že by opět začala s filmovou produkcí. Vždycky se jí ta práce líbila, považovala ji za zábavu, hrozenou rukavici. Možná by s Lenniem mohli na něčem zase pracovat spolu.

Na druhou stranu, pokud by do toho šli, nejspíš by se navzájem pozabíjeli.

Usmála se při představě dvou tvrdohlavých beranů, jak se bok po boku snaží něco vytvořit. Kdepak. Tohle radši neriskovat.

Všimla si, že k ní míří tmavovlasá žena v nepadnoucích šatech a babičkovských brýlích s kostěnými obroučkami. Byla jí trochu povědomá, ale dokud žena neodtáhla židli od stolu a neposadila se naproti ní, Lucky ji vážně nepoznala.

Proboha! Lucky zmateně vykulila oči.

Vždyť to je Venus!

2.

Bobby

Bobbyho Santangela Stanislopoulose vážně štválo, že jeho přítelkyně Denver Jonesová, s kterou už rok bydlel, nikdy neměla čas, aby ho doprovázela na pracovních cestách. Ani milion textových zpráv plných sexu a společná klábosení po Skype mu neulehčily dlouhé odluky. Ale jistě, bylo mu jasné, že je Denver uvázaná ke své významné funkci na okresním státním zastupitelství v Los Angeles, ale copak mu nemohla aspoň někdy dát přednost?

Poslední dobou byla až po uši zahrabaná do případu drogových dealerů, na kterém pracovala i během večerů, když byl Bobby doma, takže se s ní viděl jen výjimečně. Byla rozhodnutá dotáhnout případ až k obžalobě. Páni, tak odhodlanou ji snad ještě nikdy nezažil. *Ale to časem přejde*, utěšoval se v duchu. *A až případ skončí, konečně jí dá sedmikarátový diamantový prsten od Tiffanyho, který koupil už před kolika měsíci, a navíc ji požádá o ruku.*

Na Denver se muselo opatrně. Byla úplně jiná než děvčata, která Bobby poznal před ní.

Byla výjimečně chytrá, krásná a uměla se prosadit. Od Bobbyho nechtěla nic než lásku a jemu to vyhovovalo, protože

jako dědic loďařského impéria se už mockrát přesvědčil, že většina žen se na něho dívá jako na potenciální zlatý důl.

Bobby Santangelo Stanislopoulos, syn legendární Lucky Santangelové a zesnulého řeckého loďařského magnáta Dimitriho Stanislopoulose. Vražedně pohledný mladík s tmavou hřívou až k ramenům, s pronikavě modrýma očima a olivově snědou pletí – což byly rysy zděděné z matčiny strany. Vysoký metr devadesát, s výraznými rysy po otci a neochvějným podnikatelským instinktem, s kterým se snoubila Luckyina praktičnost a bystrost. Proklatě zajímavá kombinace.

Bobby se svého dědictví zatím nemusel dotknout ani malíčkem. Začal podnikat už jako zelenáč a spolu s partákem Emdžejem založili řetězec pohádkově úspěšných nočních klubů Mood, který se táhl od New Yorku po Las Vegas. Přesně tak, Mood byl ten typ podniku, co si nikdo nenechal ujít.

Momentálně měli plné ruce práce s otevřením nového článku Mood v Chicagu, takže Bobby tam musel trávit čtyřicet hodin denně.

A tak teď našťavaně rázoval pokojem a užíral se steskem po Denver, ale současně se na ni příšerně zlobil. Při svém honu na členy drogového kartelu měla totiž prsty i v tajné operaci, jež skončila zatčením Frankieho Romana.

Chudák trumbera Frankie – čistě náhodou patřil k Bobbyho starým partákům. Bohužel, Frankie se před pár lety zapletl se zlatou hollywoodskou mládeží, načež se dal do spolku s feťákem, jenž kdysi chodil s Annabelle Falconovou, a nakonec v Hollywoodu provozoval pochybný noční klub společně se synem kolumbijského drogového krále a nechal se idiotsky nachytat při ilegální distribuci drog.

Obvinění z distribuce a držení drog mohlo Frankiemu vyvést dvacet let za katrem. Jeho trestná činnost očividně souvisela s oním neblaze proslulým kolumbijským drogovým kartelem, a Denver se snažila vzájemné nitky najít a prokázat. Šla po stopě stejně zarytější jako lovecký pes.

Bobby se ji ze všech sil snažil přesvědčit, že Frankie si za slouží shovívavost, ale zatím bez úspěchu. Denver ho odmí-

tala vůbec poslouchat. Hluboko v duši Bobby uznával, že má pravdu. Frankie nebyl žádný andílek a trest si zasloužil. Ale tak dlouhé vězení? Copak nemohla Denver nějak zařídit, aby vyšetřovatelé Frankiemu umožnili vyváznout jen s podmínkou – za spolupráci při odhalování metod a cest pašeráků drog? Určitě měla dost vlivu, aby kolegy a šéfy přesvědčila. *Copak by to nemohla udělat aspoň pro něho, pro Bobbyho?* Užíral se vzteky a to mu náladu nevylepšilo.

Z haly na něho křikl Emdžej. „Už jdeš dolů?“

„Za moment,“ broukl Bobby, podíval se na hodinky a uvědomil si, že se opozdil.

Mířili na zahajovací večer do klubu Mood Chicago. Zatím neměli otevřeno pro veřejnost, jenom pro zvané hosty: VIP, místní celebrity, užitečné kontakty, reportéry.

Bobby zavolal Denver na mobil, ale rovnou se spustila hlasová schránka. Popadl sako a seběhl dolů. V hale na něho trpělivě čekal Emdžej.

Emdžej byl Afroameričan, nevysoký, s vyholenou hlavou, pohledný a s mamutí dávkou zápalu pro všechny jejich projekty. Na rozdíl od Bobbyho patřil mezi stoprocentní extroverty, a proto se v podnikání dokonale doplňovali.

Dnes večer to Emdžejovi v černém obleku značky Armani úžasně seklo a navíc byl vzrušením bez sebe. „Bude plno!“ hlásil Bobbymu už zdálky. „Ukážou se přesně ti týpci, co potřebujeme. Naše nová píárka odvedla skvělou práci!“

Bobby přikývl. Klub vypadal vážně výjimečně, a nebylo divu, protože poslední týden strávil s Emdžejem tady v Chicagu a osobně dohlíželi, aby všechno bylo víc než dokonalé – ochutnávali speciality kuchyně, pití, testovali číšníky a barmany a zacvičovali dva manažery, kteří měli podnik řídit během jejich nepřítomnosti.

Na Emdžeje venku čekalo auto s řidičem, ale Bobby se rozhodl jet pronajatým vozem pro případ, že by chtěl zmizet dřív.

Emdžej jen pokrčil rameny. „Chceš si překontrolovat svou kočičku?“ prohodil maličko posměšně. „Brácho, ta Denver tě ale vážně drží za koule. Když si vzpomenu, jak –“

„Nech toho,“ zazubil se kamarádsky Bobby. „Závidíš, protože *tebe* nikdo za koule nedrží.“

Po rozvodu se svou přehnaně ctižádostivou manželkou Cassie se z Emdžeje vyklubal profesionální starý mládenec, jenž děsivou rychlostí střídal letmé známosti. Bobbymu bylo jasné, že kamarád si tím jen něco dokazuje. Popravdě, Emdžej tesknul po Cassie, ale zaboha to odmítal přiznat sobě i okolí.

„Pcha, každou chvilku se nějaká najde,“ ohrnul Emdžej nos. „Pochop, kámo, že jsem si udělal jasno. Nejlepší je vzrušení a změna, no, a právě to ti chybí, víš?“

Než Bobby zaparkoval před klubem, v podniku už bylo narváno. Po městě se rozneslo, že Mood bude něco extra, a všichni pařmeni z okolí se seběhli označkovat si teritorium a zabrat ten správný stůl a pokud možno co největší díl pozornosti celebrit i sdělovacích prostředků.

Emdžej se okamžitě vpravil do role starostlivého majitele a pečlivého manažera, obcházel obsazené stoly, objednával drinky na uvítanou a okouzloval hosty svým osobitým šarmem. V tohle směru neměl konkurenci.

Bobby rozpačitě postával u baru. Neměl tak společenskou povahu jako Emdžej, v klubech se staral spíš o design a finanční stránku podnikání. Současně si přiznal, že osobním pozdravům se úplně nevyhne, proto se povzbudil panákem vodky, přepnul do role hostitele a obešel nejbližší stoly, aby s návštěvníky prohodil pár slov.

Bobbyho kouzlo osobnosti zabíralo na muže i ženy. U žen hrálo roli vědomí, že pozornost jim věnuje přitažlivý a úspěšný mladík, zatímco muži s ním mohli poklábosit o sportu, autech a doutnících. Navíc pro každý stůl, u kterého se zastavil, nechal donést lahev šampusu jako pozornost. Od Lucky se naučil dvě základní pravidla úspěšného vedení podniku: pamatovat si jména hostů a koupit jim drink.

Co nevidět splynul s rytmem prostředí, vstřebal jeho dynamiku a vzrušeně si přiznal, že všechno se vyvíjí správným směrem. Klub *Mood* se v chicagském nočním životě prosadí – navlas stejně jako předtím ve Vegas a v New Yorku.

U baru si vzal další vodku a sedl si do rohového boxu, odkud měl dobrý výhled na okolní cvrkot. Váhal, zda znovu zavolat Denver, nebo se na to vykašlat.

Ne. Vždyť jí nechal vzkaz, takže teď je s telefonátem řada na ní.

Zamířil k němu Emdžej. „Tak bych tipoval, že jsme zase trefili do černýho,“ prohodil a uvelebil se vedle Bobbyho. „Chicago nám leží u nohou, brácho. Na to klidně můžeš vsadit boty.“

Bobby se rozesmál a přitom zahlédl mladou ženu, jež právě scházela po schodišti do klubu. A nebyla to jen tak nějaká žena, ale hispánská verze Michelle Pfeifferové v úvodní scéně filmu *Zjizvená tvář*, jež na sebe automaticky strhávala pozornost. Úchvatná kráska v přiléhavých rudých šatech.

Samozřejmě si jí všiml i Emdžej. „Vidíš to samý co já?“ zalapal po dechu.

„To si piš!“ potvrdil Bobby, jenž se snažil nevalit na ženu oči moc nápadně.

„Kdo to ksakru je?“

„Jak to *mám* vědět?“

„Poslyš, kámo,“ vyskočil Emdžej od stolu, „tak mám najednou dojem, že bych to měl zjistit, chápeš?“

„Jen do toho!“

„Jo, přesně tak to hodlám udělat!“

Bobby sledoval Emdžeje, jak vyráží do akce, jak zdraví exotickou krásku i jejího společníka – Hispánce s rozplizlými rysy, ježatou bradkou a studeným pohledem. Nevypadali jako pár, vlastně se k sobě vůbec nehodili.

Emdžej je doprovodil k nejlepšímu stolu, objednal lahev šampaňského a rozloučil se.

„Co jsou zač?“ zajímal se Bobby, když se Emdžej vrátil do boxu.

Emdžej pokrčil rameny. „Na seznamu hostů nejsou. Zeptal jsem se naší píárky, ale taky nemá páru. Copak se z toho stílí? Jen ať zůstanou. Chlape, ta kočka má deset bodů z deseti!“

„Taky bych řekl. A ten prcek, je to její manžel? Přítel?“

„Prý bratranec, a to je fajn, protože mám v plánu po té děvence vyjet ve velkém stylu.“

„O tom nepochybuju,“ usmál se Bobby lišácky.

„Můžeš se spolehnout,“ přikývl Emdžej. „Prozatím budu držet odstup a oťuknu ji později. Sleduj, kámo, mistrovskou lekci, ať se něco naučíš.“

Bobbymu v kapse zavibroval mobil. Chvatně po něm sáhl.

Nejvyšší čas, aby mu zavolala Denver.

Myšlenky na hispánskou krásku se mu rázem vykouřily z hlavy.

3.

Max

„Ještě?“ vyzvídala Athena Hyton-Smytheová a přitom se dychtivě předkláněla ke své kámošce Max Santangelové Goldenové.

Athena byla vysoká a ultraštíhlá – i bez dvanácticentimetrových podpatků lodiček Louboutin měřila přes metr osmdesát. K tomu natrvalenou ohnivou afro hřívu, výrazné lícní kosti, kočičí oči a trvalý, svůdně podmračený výraz. Už ve dvaceti Athena zářila v roli nejžádanější modelky a Max jí dělala příhrávačku s vyhlídkou na vlastní nezávislou kariéru. Londýnský bulvár jim přezdíval *Děsná dvojka*. Proslavily se celonočními pařbami a navíc vřdycky stály v čele rozjařené smečky.

„Ještě co?“ nadhodila Max a brčkem srkala dvojité mojito.

„Prostě co bude,“ pokrčila Athena hladkými nahými rameny, posetými zlatým prachem. „Koks, tráva, panáky tequily, Molly, extáze, co tě prostě napadne.“ Ukázala na vazouna, jenž s nimi seděl v kóji a házel do sebe panáky neředěné vodky. „Tenhle Rus je jako pochodující lékárna. Nabízí zadarmiko, takže je

rozumný brát, dokud to jde. Jako bys nevěděla, že za drogy platím fakt nerada.“

Max se rozvalila v koženém křesle londýnského klubu a zvažovala své možnosti. Byla to líbezná dívka s plnými, téměř trucovitě našpulenými rty, smaragdově zelenýma očima a dlouhou černou hřívou. Dnes na sobě měla kratičké tílko, spoustu zlatých řetězů, komicky vysoké podpatky a upnuté černé kožené kalhoty.

Max právě oslavila devatenácté narozeniny a byla šťastná, že v Londýně smí v klubech pít i alkohol. Její bratr Bobby, jenž vlastnil řetězec nočních klubů po celém světě, by jí ve Vegas a v New Yorku alkohol nenalil. „Jsi nezletilá!“ okřikl by ji. „Nenechám si kvůli tobě sebrat licenci.“

„Trhni si, Bobby!“ odsekla by mu na to Max.

Ve skutečnosti jí velký brácha Bobby chyběl celou tu dobu, kterou trávil v Londýně. A kromě něho jí chyběla i mamka Lucky, táta Lennie, bráška Gino a poloviční bráška Leo i děda Gino. *Páni, to je rodina!* Parta lidí, kteří drží při sobě. Všechny upřímně milovala, ale po té věci s Billym potřebovala odstup a klid, aby si v sobě udělala pořádek.

Athena netrpělivě čekala na odpověď a z reproduktorů zatím vyřvával Drake.

„No a?“ broukla Max otráveně. „Tak si to zařídí beze mě. Nemám náladu se sjet, jasný?“

Athena vykulila oči, jako by jí nešlo do hlavy, že někdo může pohrdnout drogami zadarmo. „No *hele!*“ prskla vztekle, „co kdyby ses laskavě rozhodla?“

„Vždyť jo. Odcházím!“ oznámila Max, vytáhla mobil a esemeskou si přivolala Uber.

„Fakt mě tu necháš?“ zamračila se Athena ukřivděně.

„Jsi velká holka. Nějak to zvládneš,“ broukla Max a protáhla se z boxu ven kolem vazouna i dalších pracháčů, kteří s nadšením zatáhnou účet za dvě mladé svůdné nymfy.

Max se s Athenou seznámila prostřednictvím jejího staršího bratra Tima na jihu Francie, kam Lucky s Lenniem vzali dceru na dovolenou, aby snáz zapomněla na krátký, ale roman-

tický vášnivý románec s hercem Billym Melinou. „Krátký“ je jen velmi nepřesný výraz. Vztah mezi Max a Billym se drtivě zhroutil v okamžiku, kdy oba byli svědky násilného vloupání, během nějž Billy při obraně Max vyfasoval proříznutou tvář a obchodník Armand Jordan se stal obětí vraždy. To všechno se přihodilo v Luckyině hotelovém komplexu Keys. Billyho ochranka ho okamžitě odtrhla od Max a přepravila k nejlepšímu plastickému chirurgovi ve městě. A třebaže Billy Max ujistil, že se co nevidět vrátí, už se víckrát neobjevil.

Nakonec zavolal a vysvětlil jí, že podle jeho PR týmu a agenta by se měl na čas stáhnout do ústraní. „Jsi zatraceně mladá, Zelenoočko,“ povzdechl si. „Teprve se léčím z rozvodu s Venus, takže vztah by neprospěl ani jednomu z nás, chápeš?“

„Ale jo,“ broukla Max. Totálně jí zlomil srdce, ale byla odhodlaná se před ním nesložit a nedolézat. Už se neozval a ani nebyl k zastížení. Chvilí to trvalo, než si uvědomila, že je konec.

Zaplavily ji deprese. Není snad osmnáct na zlomené srdce trochu málo?

Zřejmě ne, protože to právě prožívala a bolelo to jako svině.

Dovolená na jihu Francie Max pomohla. Nabrnkla si tam dvaadvacetiletého Francouze, ale naštěstí se z toho nevyklubalo víc než prázdninový flirt. Její druhá sexuální kořist.

Ale nebyl to Billy.

Nikdo nebyl Billy.

Po dvou utrápených měsících, jež Max v Los Angeles strávila nudným nicneděláním, zakopla na večírku o Athenu, která jí nabídla spolubydlení v Londýně.

„V práci je to skvělá zábava,“ přísahala Athena. „A jinak si můžeme dělat, co nás napadne.“

„Jdu do toho,“ nadchla se Max. „Už se nemůžu dočkat.“

Druhý den ráno oznámila rodičům, že má v plánu přesunout se na čas do Londýna. Bránit jí v tom nemohli, už měla po osmnáctých narozeninách. Lucky dceru povzbuzovala, jen ať se zkusí protloukat na vlastní pěst, ostatně, líbila se jí silná

a nezávislá děvčata. Lennie už tak nadšený nebyl. V jeho představách byla Max pořád tou malou holčičkou, a vůbec se mu nezamlouvalo, že by sama trajdala po světě. Ovšem dcera byla paličatá a prosadila si svou.

Od té doby však uběhlo už devět měsíců, a Max si rychle zvykla na život bez Los Angeles a vzpomínky na Billyho hodit za hlavu. Tedy, až do dnešního rána, kdy narazila na článek, že Billy svůj další film natáčí v Evropě – konkrétně v Paříži, v Londýně a v Římě.

Max zuřila. Jako by nestačilo, že v časopisech musela čučet na jeho fotky, kde byl v obležení úchvatných mladých hereček, jež po něm lezly jako štěnice. Teď se chystal proniknout i do jejího teritoria? *No to prostě nebylo fér.*

Když vystoupila před klubem, venku číhalo několik paparazzi. Při pohledu na Max rázem zahájili akci. „Kde máte svou sexy kámošku?“ zašklebil se jeden z nich lišácky a bleskem Max oslnil. „Nepohádaly jste se, nebo jo?“

Všichni slintali z představy, že Max a Athena jsou *nejspíš* lesby. Nebyly, ale bavilo je dráždit zvědavce. Navzájem si říkaly „Puso“ a občas před kamerou či fotoaparátem markýrovaly francouzák, jen aby bulvár rozdráždily ještě víc.

Max si tu pozornost médií užívala a často se v duchu sama sebe ptala, zda Billy sleduje bulvární časopisy a novinové přílohy. Zřejmě ne, protože Athena byla super hvězda v Evropě, ale její sláva až do Ameriky nedolétla.

Max se úžasně těšila na nadcházející týden, kdy ji čekalo důležité focení pro známou značku džín. Agent ji ujistil, že kampaň se začne veřejně prezentovat už další den, což znamenalo, že Billy si jejích fotek určitě všimne.

Pcha! Billy Melina. Filmová hvězda největšího formátu. Jestlipak na ni už dočista zapomněl?

To těžko, věřila Max. Vždyť spolu prožili něco opravdu výjimečného! Billy byl první, s kterým to v posteli dotáhla plně do konce, a nad tím přece nejde jenom tak mávnout rukou.

Do taxíku nasedala s hlavou pořád plnou Billyho. Přestane se kvůli němu někdy užírat?

Nejspíš ne.

„Počkej!“ vřískla Athena, jež na svých vražedně vysokých podpatcích vyletěla z klubu a bez ohledu na blýskající fotoaparáty paparazzi rozrazila dveře taxíku. „Jedu s tebou. Seru na fet zadarmiko, jasný?“

Max se odsunula, aby pro kamarádku udělala místo.

„Ty bestie!“ plácla Athena zadkem na zadní sedadlo vozu. „Fakt bys mě tam nechala u těch dědků? Jsi hnusná!“

„Musíme si najít novou partu,“ broukla Max a přitom šukala náramkem z rudých provázků. „Londýnská klubová scéna nemá přece chybu!“

„Taky si myslím,“ souhlasila Athena a přelízla si rty natřené zlatým leskem. „Hele, po tom víkendu v Abbey začneme čerpat vodu někde jinde!“

Max pokrčila nos. „Ale kde?“

„Puso, s tím si nelam hlavu. Vymyslím něco hustýho!“ ujistila ji rozjařeně Athena. „Jako vždycky, no ne?“

Max přikývla a v duchu se začala upřímně těšit. Athena skutečně dokázala vyčmukat ty nejlepší podniky a akce.

4.

Denver

„Vztah na dálku je k zešílení,“ postěžovala si Denver své kamarádce Carolyn Hendersonové. Seděly spolu na zahradní terásce za Carolyniným domem ve West Hollywoodu a snídaly. Vedle nich stál proutěný koš s Carolyniným novorozeným synkem Andym.

„V tom případě by ses s ním měla rozejít, ne?“ pokrčila Carolyn rameny a vyhládle si mazala máslo na teplý croissant.

„Ale já *nemluvila* o rozchodu,“ probodla Denver kamarádku dopáleným pohledem. Kde se v Carolyn bere ten věčný negativismus? „Normálně brblám, že Bobby si courá po horoucích peklech, zatímco já kvůli práci trčím tady, v L. A.“

„Jo, ale pro práci dýcháš, žiješ, je to tvoje životní láska!“ připomněla Carolyn.

„Jo, jasně,“ ušklíbla se Denver jízlivě. „Jsem zamilovaná do zatýkáni špinavců, co prodávají drogy dětem a sejmou každého, kdo se jim připlepe pod nohy. Je *to* náramně uspokojuváb zábava, a to už ani nemluvíím o vzrušení a pocitu dobrodružství.“

„Hele, jsi skvělá státní zástupkyně a vychutnáváš si kouzelný slůvko *vinen* pokaždý, když ho u soudu zaslechneš,“ uvedla Carolyn vše na správnou míru. „A proč ne? Jsi to ty, kdo posílá zločince za mříže, že?“

„Jo, ale *jak často* se to stane?“ povzdechla si Denver při pomýšlení na nevyzpytatelný a často šílený právní systém. „Ti grázlové si vždycky zaplatí nejdražší a nejmazanější advokáty v kvádrech za pět tisíc babek a klidně jim vysolí celé jmění, jen aby je z obvinění nějakou kličkou nebo podrazem vysekali. A většinou jim to vyjde, chápeš?“

„Bohužel, tak to zkrátka chodí,“ přikývla Carolyn a vylepšila si croissant džemem.

„Jo,“ souhlasila Denver ponuře. „Celý systém je postavený na hlavu. Já to víím nejlíp, protože svého času jsem v těch svinstech jela taky. Přiznám se ti, že na opačný straně barikády se cítím o moc líp.“

„A je to na tobě znát,“ přikývla Carolyn. „A navíc se ti *povedlo* konečně skřípnout Frankieho Romana a dostat ho do vazby.“

„Povedlo,“ přikývla Denver s povzdechem. „Ale Bobby do mě pořád šíje, ať nad kámošem přimhouřím oko.“

„Jo, v téhle věci ti proklatě zatápí, co?“

„Ani si neumíš představit jak. Frankie je jeho dávný parťák, ale co ode mě může *čekat*, proboha? Jednou je to moje *práce*, tečka. Nemůžu někomu nadržovat jen ze známosti. Frankie měl v bytě skladiště drog a distribuoval je ve velkém.“

Po odchodu z právnické firmy Saunders, Fields, Simmons a Johnson, kde patřila k nejmladším obhájčům, byla Denver blahem bez sebe, že už nemusí hájit nechutné typy všemožných celebrit, které si obhajobu ani nezasloužily – například hvězda akčních filmů Ralph Maestro. Úžasně se jí ulevilo a práce na státním zastupitelství jí připadala jako zhmotnělý sen. Momentálně patřila do protidrogového týmu – pevně semknuté skupiny lidí poháněné stejnou utkvělou vizí: zarazit ten nekonečný přítok ilegálních drog do Ameriky. Denver slyšela a viděla věci, které ji srážely do depresí. Novorozenci se závislostí na cracku; předávkovaní pubertáci na mejdanech, děvčata vehnaná do závislosti a následně k prostituci. A kdo na tom lidském neštěstí vydělává?

Dealeři, kdo jiný. Od grázlíků v ulicích, kteří roznášejí trávu i tabletky, až po drogové magnáty jako Pablo Fernandez Diego, skrz naskrz nemorální Kolumbijec, jenž děsivým tempem hnal celý ten drogový veletok do Států. Diegův kartel byl neblaze proslulý tím, že kokain, marihuanu, heroin a metamfetamin dokázal pašovat skutečně v mega dodávkách. Všechno nasvědčovalo tomu, že Pablovy drogové operace jsou nezastavitelné, neprůstřelné, a jelikož v Kolumbii byl mimo dosah amerických zákonů, policie by se spokojila i s polapením a usvědčením Alejandra, jeho stejně zločineckého syna. Alejandro byl majitelem klubu Luna, hollywoodského zapadáku, o němž se vědělo, že slouží jen jako zástěrka na vyprání drogových zisků, ale důkazy prozatím chyběly.

Denver věděla, že uvalením vazby na Frankieho získala první bod. Byla si skoro jistá, že Frankie co nevidět začne sypat informace z rukávu. Jako Alejandrův bývalý kamarád a spolumajitel klubu toho jistě věděl víc než dost, určitě tolik, aby to stačilo na Alejandrovo obvinění. Bohužel, prozatím Frankie odmítal spolupracovat.

„Napadlo tě někdy, že Bobby má třeba bokovku?“ nadhodila Carolyn.

„Děláš si legraci?“ Denver pohoršilo, že Carolyn o tom vůbec mluví. „Ty snad o něčem víš?“

„Počkej, vážně jsi ho nikdy nepodezírala z nevěry?“

„Ne, nikdy.“

„V tom případě jsi ještě naivnější, než jsem si myslela,“ broukla Carolyn a zhluboka si lokla kávy. „Zahýbají *všichni* chlapi.“

„Hm, a odkdy *jsi* na chlapy takový přeborník?“

„Ale *prosím* tě,“ povzdechla si Carolyn. „Vrať se laskavě do reality, princezno! Tvým klukem je Bobby Santangelo Stanisloupoulos, ideální partie a vytoužená kořist. Pohledný, okouzlující pracháč. *Navíc* majitel řady módních nočních klubů, takže se dostává do kontaktu s davy slavných a prachatých koček – a můžeš mi věřit, že po něm jdou jak masařky po bifteku. Nezadané ženské se v klubech dokážou chovat jako nájezdníci a po chlapech jdou natvrdo. A věř mi, že Bobby představuje obzvlášť lákavé sousto!“

„A co má být?“ pohodila Denver dotčeně hlavou. „Copak vypadám jako ježibaba? Muži to na mě taky zkoušejí. A kromě toho, s Bobbym máme vážně pevný vztah a věříme si navzájem.“

„Tak jo, jo,“ uznala Carolyn, protože to byla pravda. Denver vynikala jedinečnou krásou díky zářivě rudohnědé hřívě, smyslně tvarovanému tělu a sytě hnědým, široce od sebe posazeným očím. Na druhou stranu, odloučení znamená risk i pro ten sebepevnější vztah. „Musíš na to jít s logikou,“ poradila Carolyn kamarádce. „Měla by sis ho ohlídat, nedávat mu tolik volnosti.“

„To mě podrž,“ prskla Denver a ani neskrývala podráždění. „Od chvíle, co ses rozhodla kopat za lesby, necítíš k mužům ani špetku respektu.“

„*Respekt*?“ Carolyn cynicky povytáhla obočí. „To si snad ze mě utahuješ, ne? Chlapi jsou nepřetržitě nadrženi, a nezapomínej, že ty jsi tady, a Bobby je kdovíkde.“

„Díky,“ odsekla Denver suše. „Fajn, že mám tak chápavé kámoše.“

„No dovol!“ odbyla ji Carolyn. „Vážně věříš, že ti nezhýbá? Říkám ti pravdu, to je všechno.“

„V tom případě bys mi udělala radost, kdybys ji říkala někomu jinému!“ zvedla se Denver rázně. „Mizím odtud. Dík za snídani, ale tu přednášku si strč někam.“

„Užij si lov na zločince!“

„Tímhle mě taky *štveš*,“ mračila se Denver dopáleně. „Kolikrát ti mám opakovat, že moje práce není žádná zábava?“

„Ale jo, беру...“

Denver jen zavrtěla hlavou. Carolyn jí občas lezla na nervy a zrovna dnes se jí to dařilo přímo ukázkově. Měla dost svých starostí a rozhodně nepotřebovala, aby jí Carolyn ještě víc komplikovala život narážkami na Bobbyho možnou nevěru. Jako kdyby Bobby patřil k chronickým sukničkářům, *to zrovna!* Byl to slušný kluk a ano, Denver mu věřila stejně jako on jí. Už skoro rok spolu bydleli v domě v Hollywood Hills a prozatím bylo všechno zalité sluncem.

„Nezapomeň na zítřejší večer!“ dodala Carolyn, když už byla Denver na odchodu. „Speciální večere ve Falcons. Vyzvednu tě.“

„Radši s tím nepočítej,“ utála ji Denver a rázně prošla chodbou k hlavním dveřím, otevřela je a spěchala k zaparkovanému autu. „Možná se zdržím v práci.“

„Ale tu večeri nesmíš propást!“ křikla za ní Carolyn. „Znáš přece naši celebritu Annabelle. Dostala by z toho hysterický záchvat.“

„To mi je ukradený!“ hodila Denver přes rameno a vklouzla za volant. „Přece se kvůli *tomu* nezblázním!“

„No, to bys měla!“ ječela Carolyn varovně. „Dokáže se chovat fakt hnusně.“

Denver to nestálo za odpověď. Nastartovala a rozjela se ulicí ke křižovatce.

Annabelle Falconová, dříve Maestrová, a Carolyn Hendersonová byly její spolubydlící ze studentských dob. Trojice se přátelila i v dalších letech navzdory všem životním kotrmelcům, jimiž si každá postupně procházela. Denver ty dvě doháněly k šílenství, ale přesto je dál považovala za důvěrné kamarádky.

Annabelle byla poslední dobou snesitelnější, protože se prodala za filmového agenta Eddieho Falcona a začala si vychutnávat život rozmazlené hollywoodské paničky. Pilates, spinning, jóga, každodenní sezení s životním koučem, každotýdenní návštěvy u dermatologa. A k tomu samozřejmě povinné desatero hollywoodské manželky – nakupování, luxusní obědy, pořádání snobských večírků a tak dál. Denver upřímně žasla, jak úděsně je Annabelle vytižená a uchvátaná z absolutního nicnedělání.

Naopak Carolyn si v životě stačila projít peklem. Tajný románek s ženatým senátorem Gregorym Stonemanem ve Washingtonu skončil děsivým únosem, po němž Carolyn utekla zpátky do Los Angeles, aniž by ženatému milenci prozradila, že je stále těhotná. Senátor byl přesvědčený, že potratila.

Nepotratila.

V Los Angeles tajně porodila syna Andyho a všem přátelům halasně oznámila, že se z ní stala lesbička a s muži nechce mít nic společného. Všechno to bylo hrozně složité, a třebaže se ji Denver snažila přesvědčit, ať senátorovi poví o Andyho existenci a vyrazí z něho aspoň příspěvek na dítě, Carolyn tu představu tvrdohlavě odmítala.

Během jízdy do kanceláře si Denver v duchu procházela, co všechno ji dnes čeká. Tak především potřebovala rozmluvit Frankieho Romana. Byla přesvědčená, že o Alejandrově podnikání má zatraceně dobrý přehled, tak proč by ho vyhlídka na nižší trest nemohla rozpovídat? Frankie – čirou náhodou jedna z bývalých Annabelliných lásek – byl slaboch, takže by měl Alejandra napráskat bez problémů. Koneckonců, copak o Frankiem každý neměl jasno, že udělá první poslední, jen aby si uchránil zadek před nadržеныmi kriminálníky?

V kanceláři státního zastupitelství ji uvítal Leon, kolega z pátracího týmu, který právě donesl sáček koblih a dva kelímky kávy. „Vypadáš utahaně,“ poznamenal a jeden kelímek postavil na Denveřin stůl.

„Dík,“ řekla jízlivě. „Ty víš, jak holku potěšit.“

Pětatřicátník Leon s tmavou pletí připomínal Willa Smithe vzhledem i klukovskou elegancí. Partnerky střídal stejným tem-

pem jako vlastní boxerky, ale se všemi se rozešel v dobrém. Milý kluk. Patřil k Denveriným nejlepším kámošům, i když si z ní věčně utahoval a nepřestával tvrdit, že kdyby nežila s panem Prachatým – tím myslel Bobbyho – pak by byli fantastický pár.

„A jak bys to chtěl zařídit?“ zasmála se Denver pokaždé pobaveně.

Leon bez výjimky vytasil stejnou odpověď. „Sexem, kotě,“ ujistil ji. „Sexem, co nemůže přežít žádná postel.“

Tenhle vtípek si mezi sebou pinkali už celou věčnost.

Denver si ze sáčku vybrala koblihu. „Ostružinový krém?“ zajásala.

„No jasně,“ zubil se Leon samolibě. „Znám tvoje chuťové buňky stejně dobře jako ty svoje.“

„Zní to dost přisprostle.“

„Má to tak znít,“ zamrkal na ni vilně. „Máš za sebou náročný večer?“

„Bobby je mimo město, tak jsem byla doma,“ vysvětlila Denver s pusou plnou koblihy.

„Měla jsi brknout, zajel bych k tobě.“

„Kdovíproč si nejsem jistá, že večer strávený doma by se ti zamlouval.“

„Hele – umím se maximálně přizpůsobit.“

„To je fuk, měla jsem fajn společnost. Koukala jsem na staré díly seriálu *Skandál*. Nemá konkurenci.“

„A co tvoje sexy kámoška Carolyn?“

„Kolikrát ti *to* mám opakovat,“ vyprskla Denver podrážděně. „Carolyn *neko*pe na tvém hřišti a *má* přítelkyni, tak co kdybys začal slintat po někom jiném?“

„Jen abys věděla!“ usadil se Leon na roh jejího psacího stolu, „lesbu dokážu přejinačit *na povel*, přísahám. Mám kouzelný proutek, co nikdy nezklame.“

„Tomu říkám sebevědomí!“ zasmála se Denver, zatímco si z brady otírala šmouhu ostružinového krému.

„Proč by člověk nevyužil talent od přírody?“ chlubil se Leon. „A navíc čirou náhodou proklatě dobře vím, jak tím proutkem mávat.“

„V tom případě bych ti radila, abys využil kouzelnou moc na dojednání další schůzky s Frankiem Romanem a tím jeho prachatým obhájcem. Vsadím boty na to, že Frankiemu se pobyt ve vazbě ani trošičku nezamlouvá. Čuchám, čuchám, že se s námi časem dohodne. Co na to tvoje kouzelné schopnosti, kámo?“

„Jdu na to!“ prohlásil Leon s úsměvem a zmizel.

Denver si z koblihy ukousla další sousto a v duchu si probírala všechno, co jí dnes Carolyn vykládala o mužích, kteří bez výjimky při sebemenší příležitosti zahrnou.

Bobby je jiný! přesvědčovala sama sebe.

5.

Alejandro

„Ta zkurvená státní zástupkyně je vážně kurva zkurvená,“ běsnil Alejandro Diego, zatímco rozčileně rázoval sem a tam po naleštěné mramorové podlaze svého luxusního bytu na Wilshire Corridor v Los Angeles. „Doneslo se mi, že chce zesílit tlak na Frankieho Romana, aby ho donutila praskat. A víš, co by na to řekl můj otec? S oběma je nutný okamžik, že zatočit. Jo, *papi* má vždycky pravdu.“

„Pablo tu není,“ připomněl Rafael, jenž zastával roli Alejandrovy pravé ruky. „Pablo je v Kolumbii.“

Alejandro zacukal chřípím; neklamný příznak potlačované zuřivosti. „Jako bych to nevěděl,“ zaryčel vztekle. „Máš mě za pitomce?“

„Tak především sis s Frankiem vůbec neměl nic začínat,“ zavyčítal Rafael tónem pohoršeného učitele. „Zkoušel jsem ti vysvětlit, že je to chronický průserář, ale ne, ty si prostě nikdy nedáš poradit!“

„Sklapni!“ vyštěkl Alejandro. „Právě Frankie mě přesvědčil, ať koupím klub. To mi vysvětlí, proč vidíš všechno tak černě? Jsi magor nebo co? Trochu se vzpamatuj!“

„Podle právníka ti zatím nic nehrozí,“ konstatoval Rafael klidně, i když měl sto chutí vrazit tomu debilnímu Alejandrovi jednu do zubů.

„Horace Bendon ví kulový,“ zahučel Alejandro. „Tady roduju *já*, a *já* říkám, že Frankieho musíte varovat, co ho čeká, pokud si pustí hubu na špacír. A pokud jde o tu prokurátorskou *děvku* – *když víš*, že se mě snaží skřípnout, proč tady dřepíš se založenýma rukama?“

„Nedřepím,“ odpověděl Rafael tiše. „Vyřeším to. Už jsem rozjel plán.“

Alejandro probodl Rafaela zuřivým pohledem. „To bych ti doporučil,“ vyhrožoval.

„Buď v klidu.“

Alejandro byl protekční syn Pabla Fernandezze Diega, obávaného kolumbijského drogového magnáta, jenž tvrdou rukou vládl drogové říši. Rafael byl synem plebejské Eugenie, Pablovy hospodyně. Oba mladíci spolu vyrůstali.

Eugenia byla krásná a pečovala o oba chlapce, jako by to byli bratři. Řada lidí neskřývala podezření, že tomu tak skutečně je, protože Eugenia neměla manžela ani stálého druha. Jediným mužem v jejím životě byl Pablo, kterého neskřývaně hýčkala.

Pablo Fernandez Diego byl totiž nejenom drogový magnát, ale také děvkař první třídy. Měl za sebou tři manželství s třemi královnami krásy a současně si užíval s nekonečným průvodem milenek. Vedle podnikání byl jeho nejoblíbenějším koníčkem právě sex.

Alejandrova matka zahynula při autonehodě, když byl ještě maličký, takže jedinou mateřskou lásku dostával právě od Eugenie. Neměl sourozence – no, možná Rafaela, ale ani Eugenia ani Pablo nikdy otevřeně nepřiznali, že Rafael *je* ve skutečnosti jeho bratr, což nakonec vyhovovalo všem. Alejandro byl pyšný na fakt, že on je tím vyvoleným, kdo jednou

zdědí Pablovu obří drogovou říši. Rafael neměl na dědictví sebemenší právo.

Teď bylo Alejandrovi devětadvacet; Rafael byl o pouhý měsíc starší. Spolu chodili do školy, spolu prováděli lumpárny a vyráželi za zábavou, spali se stejnými děvčaty a společně dokončili studia na univerzitě UCLA v Kalifornii, kde Rafael většinu doby trávil zametáním Alejandrových průšvihů. A že jich během let bylo nepočítaně – několika zbouchnutými dívkami počínaje a obřím skandálním podvodem konče.

Alejandro se bezhlavě zamiloval do amerického stylu života a poté, co po studiích dva roky pracoval na Pablově ranči v Bogotě, přesvědčil otce, že mnohem víc peněz vydělá jako hlavní dozor a organizátor ilegálních dodávek kokainu a dalších drog do Kalifornie.

„Ale vždyť mám dost lidí, co na to dohlížejí,“ namítal Pablo donekonečna. „A všechno klapě bez problémů.“

„Já vím,“ snažil se Alejandro Pabla ukonejšit. „Ale neměl bys zapomínat, *papi*, že jsem rodina. Můžeš někomu věřit víc než mně?“

Po čase Pablo souhlasil, že to vlastně není špatný nápad. Jeho syn touží po moci, tak proč mu ji nedat ochutnat? Nakonec zařídil, že Alejandro se přesune do Spojených států – ovšem za podmínky, že ho doprovodí Rafael a celou dobu s ním bude spolupracovat.

Rafaelovi se ta představa vůbec nezamlouvala. Měl stálou přítelkyni Elizabettu, jež mu nedávno porodila synáčka, a jemu se v nejmenším nechtělo je opustit. Ovšem Pablo trval na svém – a odporovat Pablovi si nedovolil nikdo, kdo si aspoň trochu cenil vlastního života.

Před odletem do Los Angeles si Pablo zavolal Rafaela do soukromé pracovny a s kamenným výrazem mu oznámil: „Budeš Alejandrovi krýt záda! Pokud se synovi něco stane, přijdeš o hlavu! Neodskáče si to nikdo jiný, než *ty*. Musíš ho chránit za všech okolností, ve dne v noci! Rozumíš mi, Rafaeli?“

Rafael rozuměl až příliš dobře. Ach ano, Rafael to všechno chápal, protože uvízl v ocelové pasti, pod nadvládou Pabla

Fernandeze Diega – bezohledného mafiána, který ho nikdy neuzná za syna, ale vždycky bude vyžadovat jeho neustálé služby a bezvýhradnou loajalitu.

Jinak to dopadnout nemohlo, protože Rafael byl mnohem chytřejší než Alejandro a drogový magnát si toho byl proklátě dobře vědom. Právě z toho důvodu rozhodl, že Rafaelovým osudem bude role Alejandrova hlídacího psa. Diegův kartel vlastnil a řídil v Kalifornii několik legitimních a navenek slušných podniků, kde mohl vyprat peníze z pašování drog. Kromě jiného k nim patřil i řetězec diskontních drogerií a prodejen levných konzervovaných potravin. Ovšem nic z toho nebylo pro Alejandra dost dobré. Představoval si něco honosnějšího.

Toužil po hollywoodském lesku.

Zanedlouho se začal poflakovat v *River*, což byl pochybný laciný zapadáč, v němž se na život a na smrt spřátelil s hollywoodským playboyem Frankiem Romanem. Frankie měl v *River* menší podíl a bokem si přivydělával distribucí drog. Po čase Alejandra přesvědčil, že by bylo fajn koupit si celý klub *River* a vést ho podle vlastních představ. Alejandrovi to připadalo jako skvělý plán, takže spolumajitele vyplatil, podnik přejmenoval na klub Luna a navzdory Rafaelovým námitkám udělal z Frankieho menšinového partnera.

Jak se ukázalo, klub Luna byl dokonalý tah, pračka peněz přesně podle Alejandrova gusta. Jako typický zhýčkaný synáček miliardáře si potrpěl na silná auta a čluny, krásné ženy a rekreační drogy. Měl uhlazené vystupování, snědou pleť, nagelované černé vlasy a ty nejdražší obleky. Choval se arogantně, jako by mu patřil celý svět, a vyspal se s každou ženou, o kterou jen zavadil.

Naopak Rafael vystupoval nenápadně a měl mnohem neokázalejší životní styl.

Na přesuny po městě mu stačil prius. Oblékal se do sportovních sak a kalhot nenápadných značek, tmavě hnědé vlasy nosil ošmíkané na kratičkého ježka, vousy zastřížené na krátko a s odstupem pozorným pohledem sledoval a hodnotil své okolí.

Oba muži představovali naprosté protiklady a jejich spojení bylo ve skutečnosti vynucené Pablem. Rafael neměl zájem o práci v drogovém kartelu, ale osud rozhodl za něho. Jak pro Rafaela, tak pro celou jeho rodinu bylo nepředstavitelné žít v jiném vesmíru, kde by pánem nebyl právě Pablo. Ano, drogový magnát Pablo Diego byl mstivý a všehoschopný zločinec, jehož slovo v podsvětí platilo jako zákon.

Pablo všechno řídil, o všem rozhodoval, a na tom se nedalo nic změnit.

Rafael už dávno pochopil, že rozumná cesta z tohoto otroctví prostě neexistuje, proto se podřídil. Přestěhoval se do L. A. jako Alejandrův bodyguard, důvěrník a poskok, a navíc měl na starosti finanční stránku podnikání. Jejich největším problémem se stal Frankie, americký podrazáček a hajzlík, který se nechal posléze nachytat policií ve chvíli, kdy měl být nadupaný zásobami všemožných drog – od heroinu až po koks. Nedávno ho šoupli do vazby za přechovávání a distribuci, a Rafael se upřímně děsil možnosti, že Frankie si pustí hubu na špacír a napráská Alejandra státní zástupkyni, která šla po stopě umanutě jako lovecký pes.

Počítá snad Alejandro s tím, že Rafael se Frankieho a státní zástupkyně zbaví nějakým drastickým způsobem? Pravděpodobně ano. Rafael by sebou měl hodit dřív, než Alejandro poběží žalovat Pablovi.

Frankie představoval snadný terč. Byl to klasický slaboch, a jistě postačí hrozba přímo ve vězení, aby se rozhodl mlčet jako ryba. Pokud šlo o státní zástupkyni, Rafael rozjel plán, který jí aspoň nakrátko odvede myšlenky od Diegovy rodiny, a dopřeje tak Alejandrovi dost času si promyslet, zda se radši nevrátí do bezpečné vlasti dřív, než ve Státech vyfasuje obvinění a skončí ve vazbě. Pokud to Alejandrovi jen trochu pálí (což bohužel nepálilo), udělá přesně tohle: co nejrychleji se z Ameriky vytratí, aby na řadu let neskončil za mřížemi.

A Rafael ho ochotně doprovodí. Jakmile se dostane zpět do Kolumbie, začne pracovat na dalším plánu. Tentokrát půjde

o jeho útěk v doprovodu Elizabetty a jejich synka. Případně i jeho matky, pokud o to ona bude stát.

Rafael už měl plné zuby hlídání a obskakování povrchního a idiotského Alejandra.

Upřímně doufal, že ta ponižující práce skončí co nevidět.

6.

„Co je to kčertu s tebou?“ vyjekla šokovaná Lucky při pohledu na kdysi nádhernou, sexy, nadanou superstar s platinově zlatou hřívou, jež nyní připomínala sotva stín kdysi velkolepé Venus.

„No dovol!“ rozhořčila se Venus, sundala si brýle a opatrně je položila na stůl. „Právě žiju svou momentální roli, pokud tě to zajímá. Hraju vrcholně dramatickou postavu v Hugově nejnovějším filmu. Podle Huga by mi mohla vynést i nominaci na Oscara.“

„Oscar sem, Oscar tam, vypadáš děsně,“ konstatovala Lucky.

„Díky moc. Čistě pro tvou informaci – *mám* vypadat přesně tak.“

„Jistě, když pracuješ,“ poukázala Lucky.

„Vždyť *pracuju!*“ pohodila Venus vzdorně hlavou. „Jsme tady na lokacích. Točíme celý den.“

„Tak dobrá... promiň,“ ustoupila Lucky, odmlčela se a dodala: „To jenom že jsi –“

„Já vím, vím,“ připustila Venus s povzdechem. „Znáš mě pouze v té zářivé, dokonalé verzi. Musíš si uvědomit, že Hugo mě naučil nehodnotit sebe ani lidi podle vnějšího pozlátka.“

„Vážně?“

„Okolí mi musí dohlédnout až do nitra, k mému *pravému* já,“ doplnila Venus a přitom dramaticky máchl paží. „Jsem žena, ne povrchní sexuální ikona, jak mě prezentuje bulvár.“

Pozor, vymytý mozek! uvědomila si Lucky. *Ten grázl Hugo stačil Venus dočista zblbnout.*

„Proč ne,“ vyhnula se Lucky prozatím diskusi. „Co kdybychom si objednaly čaj nebo sklenku něčeho? Na co se cítíš?“

„Na vodku s ledem.“

„Takže vodka,“ potvrdila Lucky a mávla na obsluhu.

Venus netrpělivě poklepala prsty o stůl. Lucky si všimla, že nehty má neudržované a krátké a šedozelený lak se místy odlupuje.

Venus zachytila její pohled. „Fakt to nechápeš? Patří to k roli.“

„Jo,“ přikývla Lucky, „ale to znamená, že už definitivně přestaneš zpívat? Už nikdy nebudeš pořádat vlastní superhvězdnou show? Kam zmizela ta Venus, jakou veřejnost znala a milovala?“

„Dělám přesně to, co mi radí Hugo, a moc bych se divila, kdyby zpěv a polonahé hopsání na jevišti odpovídalo jeho představě.“

„Takže on má nějakou představu?“ usekla Lucky suše.

„To snad každý!“ odpálila Venus.

„Když myslíš.“

„Měla by sis zvyknout, že jsem úžasně šťastná a spokojená,“ hněvala se Venus a nahrbila se v ramenou.

Lucky se odhodlaně nadechla. „A to *jsi*?“

„Co jestli jsem?“

„Šťastná a spokojená.“

„Jistě, to jsem,“ stála si Venus trucovitě na svém.

„Nepřipadáš mi tak.“

„Ale prokristapána!“ štekla Venus jízlivě. „Fakt všechno hodnotíš jen podle vnějšího pozlátka?“

Lucky se s přemáháním ovládla. Kčertu, copak Venus zapomněla, že mluví se starou kámoškou? Takhle ji vůbec neznala.

„Něco ti povím,“ řekla nakonec. „Zřejmě mě vůbec neznáš, protože v opačném případě bys dobře věděla, že vzhled je to poslední, podle čeho lidi hodnotím. Starosti mi dělá výraz v tvých očích, chápeš?“

„Že by?“ ušklíbla se Venus jedovatě. „A copak je to za výraz?“

„Jsi sjetá?“

„I kdybych byla,“ pronesla Venus s nadhledem, „pak jediné kvůli své roli, která to po mně vyžaduje. Nejspíš zapomínáš, že hraju drogově závislou nešťastnici. Pokud se Hugo o něco snaží, tak o realismus.“

„Ráda věřím.“

„Hugo mě varoval, že schůzka s tebou bude velký přešlap!“ sdělila Venus upjatě a sáhla po brýlích. „Vymlouval mi ji, a měl pravdu.“

Lucky si uvědomila, že nemá smysl diskutovat s Venus, dokud zůstává pod Hugovým vlivem. Ne, tenhle rozhovor nepůsobil radost ani jedné z nich.

Venus očividně dospěla k stejnému závěru, protože se zvedla a stroze oznámila: „Už musím jít.“

Lucky přikývla a rovněž vstala. „To já taky.“

Rozloučily se s pocitem trapna. Venus se vrátila ke svému dominantnímu režisérovi a Lucky se snažila chytit zpáteční let do Los Angeles, aby byla co nejdřív s Lenniem. Beztak se jí už nemohl dočkat.

Venusina změna ji hluboce rozesmutnila. Obě ženy se přátelily už dlouho, a Lucky štválo a bolelo, že Hugo nebohou Venus tak využívá a zneužívá. Venus nepatřila k žádným geniálním herečkám, byla rozená zpěvačka, tanečnice, šoumenka. Jen ona uměla produkovat a sama utáhnout strhující živočišně ohnivou show, jež přiváděla davy diváků k vytržení. Konkurenci strčila s přehledem do kapsy, a to včetně Beyoncé a Rihanny.

A teď se ji Hugo snažil předělat na herečku dramatických rolí. *Hm, a co tím sleduje?* Protože podle Lucky měla Venus pořádně našlápnuto ke kariérní sebevraždě. Katastrofa na sebe nemohla dát dlouho čekat.

Na druhou stranu... Venus byla dospělá a stejně jako Lucky si všechno dělala podle svého, bez ohledu na názor okolí. Zkrátka a dobře, Venus si sama musí přijít na to, co je pro ni

nejlepší, a až se tak stane, Lucky kamarádce ráda pomůže slepit střepy pravého já zase dohromady.

Mrkla na hodinky a spočítala si, že má nejvyšší čas zamířit na letiště, aby stihla let domů, ke své životní lásce Lenniemu.

Před odletem ještě krátce zatelefonovala svému otci Ginovi, dříve známému pod přezdívkou Gino Beran, případně Gino Parchant, protože během života se účastnil zatraceně dlouhé řady rvaček a soubojů, v kterých šlo často o všechno. Ano, byly to pamětihodné události. Pokročilý věk však Gina pokrotil skoro na beránka a Lucky ho navzdory minulým neshodám upřímně milovala.

„Hej, Gino!“ oznámila do mobilu. „To jsem já, tvoje dávno ztracená dcera.“

„Nazdárěk, holka!“ zahlaholil Gino srdečně. „Jak se vede?“

„Hlavně jak se vede tobě?“

„Dýchám, holka.“

„Ráda bych tě navštívila. Už se mi stýská, neviděli jsme se řadu týdnů.“

„Copak, starej táta ti snad schází?“ uchechl se Gino samolibě.

„Sám víš, že je to tak. Štve mě, že jsi zahrabaný tak daleko v poušti.“

„Tak co kdybys ráčila zvednout svůj krásný zadek a vyrazila do Palm Springs na návštěvu, he? Beztak tu jenom ču- čím do zdi.“

„Z Palm Springs nejsem *nijak* odvázaná,“ přiznala Lucky už posté. „Na můj vkus je tam moc velký klid. Nenudíš se? Všichni lidi tam jsou těsně před smrtí nebo gayové.“

„Koukám, holka, že nejspíš jsem těsně před smrtí, protože gaye ve mně nenajdeš co by se za nehet vešlo.“

„Hahaha.“

„Už jo, holka, odmala ses snažila být středem pozornosti. Klid a lenošení nebylo nic pro tebe, takže se ani nedivím, že ti Palm Springs nejde pod nos,“ bručel Gino.

„No dobře, tak to zkusíme jinak,“ navrhla Lucky s nadšením. „Co kdybys ráčil zvednout zadek *ty* sám a přesunul se na

příští víkend do Vegas? Netvař se, že jsi jiný než já, odjakživa sis *potrpěl* na akci a vzrušení. A kromě toho ti povím, jaký mám nový skvělý plán! Totální bomba!“

„Říkáš bomba?“ zachrchlal Gino.

„To si piš!“

„Nechám si to projít hlavou.“

„Ale jdi, Gino,“ naléhala Lucky. „Co bys váhal – prostě *řekni*, že přiletíš. Dobře vím, že se ti do toho chce.“

„Nejdřív si promluvím s Paige.“

„*Kriste!* Odkdy se musíš radit s manželkou?“

„Od doby, co je ze mě dědek,“ přiznal Gino žalostně.

„Jenže ty dědek nejsi, a Paige si může zůstat doma!“

„Vyřídím jí to.“

„Radši ne,“ vyhrkla Lucky chvatně. „Zbytečně by ji to vytočilo. Ale poslyš, je snad něco špatného na tom, že jednou za čas chci tátu jenom pro sebe?“

„Ale vůbec nic, holka,“ opět se zachechtal Gino. „Naše rande platí.“

„Slovo na to?“

„Budu tam.“

Lucky hovor ukončila s širokánským úsměvem na rtech. *Gino, Gino, Gino*. Mnohokrát se jí po něm upřímně zastesklo. Měli by se vídat častěji. Otcí přibývaly roky, kdoví, jak dlouho bude ještě naživu?

Vzpomněla na dobu, kdy ji otec jako mladičkou provdal za nudného Cravena, syna senátora Richmonda. Tehdy měla čerstvě po šestnáctých narozeninách. Fakt je, že procházela hodně divokou pubertou, a Gino usoudil, že jiným způsobem dceři křídla nepřistřihne. To se však proklatě *pletl!* Byla skoro dítě, které protlačil do rodiny vlivného politika kvůli vlastním obchodním zájmům, ale o pár let později Lucky všem vyťrela zrak, když se rozvedla a převzala veškeré rodinné podnikání v době, kdy byl Gino za hranicemi, aby se vyhnul placení daní.

Nudné manželství považovala Lucky za past, a velmi rychle z ní utekla. Nezapřela v sobě geny rodu Santangelových,

přesně jako Gino. Rozhodla se utvářet vlastní budoucnost podle svých představ.

Ale od té doby uběhla celá věčnost, tak proč si na to Lucky vzpomněla právě teď?

Protože si nemohla pomoci. Vzpomínky – dokonce i ty nepěkné – jí dodávaly sílu a chuť jít dál. *Och, Gino. Byl jsi nesmířitelný, přísný otec, ale díky tobě jsem dnes taková, jaká jsem. A strašně moc tě miluju.*

Danny už čekal před vchodem na zadním sedadle tmavomodrého auta.

„Jedeme na letiště!“ oznámila Lucky a chvatně sedla do vozu. „Vzhůru do Los Angeles!“

7.

„Hej,“ pronesla rudě oblečená žena zastřeným hlasem. „Nevadilo by, kdybych si na minutku přisedla?“

Bobby vzhlédl. Na zdvořilou, zábavnou konverzaci neměl sebemenší náladu, ale oslovila ho právě ta hispánská dvojnice Michelle Pfeifferové, které si všiml už při jejím příchodu. Těžko se mohl nějak zdvořile vymluvit. „Uch... v pohodě,“ přikývl.

Žena nezaváhala ani na vteřinku, ani nečekala na pozvání a vklouzla do boxu vedle něho.

Bobby se chvatně rozhlédl a hledal Emdžeje, ovšem marně. Až po chvílce zpozoroval svého společníka na parketu, kde se v rytmu dunivé hudby svíjel s dívkou v růžových džínách a tílku s obnaženými zády. Emdžej měl očividně plné ruce práce, a nemohl Bobby zachránit.

„Potřebujete něco konkrétního?“ vyhrkl rozpačitě, ale současně se v něm probudila zvědavost. Ostatně, který muž by se zachoval jinak?

„Nerada to přiznávám, ale doprovodil mě sem bratranec,“ začala žena jemným přízvukem. Hlas měla něžný, svůdný. „Je

nesmírně panovačný a pořád mi diktuje, co mám nebo nemám dělat.“

„Ale snad to neznamená, že musíte na slovo poslechnout, ne?“ vyhrkl zaskočeně Bobby.

„Jsem jeho sestřenice. On je muž,“ pokrčila žena bezmocně nahými rameny. „S tím zkrátka nic nenadělám.“

„A co přesně vám nařizuje?“

„Pořád mi vtluoká do hlavy, že bych se neměla provdat za svého snoubence, ale já ho miluju. Trvá na tom, že se s ním musím okamžitě rozejít.“

Bobby zkrabatil čelo. Doprdle, jak se do *toho* hovoru nechal zamotat? Neznámá kráska byla půvabná, ale její starosti mu byly ukradené.

On sám miloval Denver, a i když byla posedlá prací a občas mu lezla na nervy, pořád byl do ní blázen a v žádném případě jí nehodlal zahrnout; pravda, po dvou týdnech odloučení byl nadržovaný jako blázen. Ne snad, že by po něm tahle svůdná bytost vyjížděla. Ostatně, sama mu teď svěřila, že je také zasnoubená a zamilovaná. Nejspíš jí někdo prozradil, že Bobby je jedním z majitelů klubu, proto usoudila, že dát se s ním do řeči je naprosto bezpečné.

„Fajn, a co pro vás můžu udělat?“ prohodil.

„Pro mě nic,“ pousmála se neznámá žena zranitelně. „Musím se naučit stát na vlastních nohou, ale předem vím, že to nebude snadné.“ Něžné hnědé oči se jí zalily slzami. „Jsem Nadia,“ dodala skoro neslyšně.

„Bobby,“ odpověděl a nadechl se propastně opojné ženské vůně.

„Já vím,“ pronesla s pohledem upřeným do jeho očí.

„Jak to víte?“

„Bobby Santangelo Stanislopoulos. Číšník nám prozradil, že jste majitelem klubu.“

„To jsem,“ přikývl Bobby a v duchu si poznamenal, že personál propříště dostane přísný zákaz rozdávat informace o soukromí svých nadřízených. Dopálilo ho to.

„Nechtěla jsem obtěžovat...“ vyhrkla Nadia plaše.

„Nedělejte si starosti.“

Pohled do očí Nadia prodlužovala až donekonečna.

„Prostě jde o to...“ začala.

„O co?“

„Och, o nic. Měla bych se vrátit k bratranci.“

„Jste opravdu v pořádku?“

„Ano, děkuji. Bratranec se uklidní. Hraje si na drsnáka, ale jinak je milý. Potíží je v tom, že se příliš často přestane ovládat, zvláště když vypije trochu víc, než by měl.“

„No dobře, ale nesmí si vztek vybíjet na vás.“

„To by neudělal,“ zamumlala Nadia. „Patřím do rodiny.“

„Jste si jistá?“ ujišťoval se Bobby, jenž si přiznal, že mladá žena v něm probouzí ochranný instinkt.

„Ano, jsem,“ potvrdila Nadia, vyklouzla z boxu jako smyslné zjevení; rudé šaty jí obepínaly každičkou křivku těla. „Děkuji, že jste mě vyslechl, Bobby, ale teď se musím vrátit k bratranci.“ Plavně odplula ke svému stolu.

Emdžej se tryskem přirtil z tanečního parketu a dívku v růžových džínách vlekl za sebou. „Kdo *to* byl?“ zajímalo ho.

„Vím já?“ zabručel Bobby, který se sám snažil vzpamatovat.

„Doslova po tobě lezla, kamaráde,“ poukázal Emdžej na rovinu.

„Ani ne,“ utrousil Bobby neurčitě.

„Mám přece oči,“ nevzdával se Emdžej.

„O nic nešlo.“

„Jo? Mně to tedy jako nic nepřipadalo.“

Než stačili říct něco dalšího, u Nadiina stolu vypukl rozruch. Rozzuřený bratranec stál nad mladou ženou, španělsky na ni chrлил urážky a vyhrožoval jí zaťatými pěstmi.

Bobby bleskově vyskočil a spolu s Emdžejem a dívkou v růžových džínách se tam vrhl. *Ksaku!* zuřil v duchu. *Přesně to potřebujeme! Rodinnou scénu během zahajovacího večera!*

U stolu popadl rozběsněného Hispánce za paže. „Zklidněte se!“ varoval ho přísně. „Koledujete si o vykopnutí z podniku!“

Snědý muž probodl Bobbyho rozzuřeným pohledem. Z úst mu táhl pach česneku. „Nechte si tu *couru* klidně tady!“ vyštěkl. „Já mizím!“ Houkl po Nadie dalších pár urážek, setřásl ze sebe Bobbyho ruce a zamířil ke schodišti.

Emdžej se pustil za ním, ale Bobby ho zastavil. „Kašli na něj,“ řekl. „Nestojíme o žádné výstupy. Jen ať ten grázl jde.“ Obrátil se k Nadie. „O co se kčertu jedná?“

Mladá žena sklopila oči. „Varovala jsem vás, že je vztek-loun,“ zamumlala. „Naštval se kvůli tomu, že jsem si s vámi popovídala. Vyčetl mi, že s vámi flirtuju či co.“

Emdžej se vyčítavě požíval na Bobbyho. „Tak tohle jsi spískal ty, Bobby,“ zavrčel a objal dívku v růžových džínách kolem ramen. Zřejmě ji považoval za kořist na dnešní noc. „Samý trable, jenom trable. Hele, s tím fakt nechci mít nic společného.“

„Tak padej. Neprosil jsem tě, abys do toho strkal čumák, kámo,“ odbyl ho Bobby a přisedl ke stolu vedle Nadii.

„Klidně,“ souhlasil Emdžej a jízlivě dodal: „Jo, a nezapomeň, že máš snoubenku.“

Bobby sežehl Emdžeje vražedným pohledem. Kamarád i dívka v růžových džínách se vytratili.

„Uznávám,“ prohlásil Bobby, „že váš bratranec je *okouzlu-jící* společník.“

„Omlouvám se,“ pípá.

„Vy za to nemůžete.“

„Nemůžu,“ souhlasila Nadia překotně. „Vážně ne.“

„Bydlíte spolu?“ zajímal se Bobby.

Zavrtěla hlavou tak důrazně, až jí husté vlasy zavířily. „Jsme v Chicagu na návštěvě u jeho matky – sestry *mé* maminky. Bratranec bydlí s ní, já se ubytovala v hotelu.“

„Fajn, tak já vám něco navrhnou!“ prohlásil Bobby, jenž v duchu uznal, že měl Emdžej pravdu, Nadia je pochodující průšvih. „Posadím vás do taxíku a ráno si to s bratrancem vyříkáte. Souhlasíte?“

„Prosím,“ vydechla Nadia váhavě, „mohl byste jet se mnou?“

„Nejde to, Nadio. Mám tady spoustu práce...“ začal nejistě.

„*Prosím*,“ naléhala Nadia a snažně na Bobbyho upírala hnědé oči. „Cítila bych se mnohem bezpečněji. Sama se hrozně bojím.“

Bobby zaváhal. Co si má počít?

Nadia byla neskrývaně rozrušená, takže ji těžko mohl jenom tak šoupnout do taxíku a odejít. Denver by sama jistě chtěla, aby ta žena dorazila domů bezpečně. Hodně jí záleželo na tom, aby se muži chovali k ženám s úctou.

„No dobře,“ souhlasil maličko zdráhavě. „Jenom to řeknu společníkovi a pak vás tedy hodím do hotelu.“ S očima široce rozevřenýma vděčností mu Nadia položila dlaň na loket. „Mockrát děkuju, Bobby.“

Emdžej tu zprávu přijal s cynickým smíchem. „Děláš si srandu, ne?“

„Za patnáct minut jsem zpátky.“

„Vážně to v posteli zvládneš tak rychle?“

„No tak, Emdžej, o tohle nejde,“ vysvětloval Bobby. „Nadia je zasnoubená a zoufalá, tak si prostě zahraju na dobrého samaritána. Nic víc v tom nehledej.“

„Jo,“ zvedl Emdžej oči ke stropu. „A já ti můžu prodat zámek v Afghánistánu.“

„Polib si.“

„S radostí.“

„Polib si dvojnásob.“

Zřízenec přistavil Bobbyho pronajatý vůz těsně ke vchodu. Nadia nasedla. Bobby zachytil záblesk nahého stehna a provínile uhnul očima. Vzpomněl si na Denver a jak moc se mu po ní stýská. Ale co, už brzy se zase sejdou a všechno bude v pořodě. Jen co se vrátí do klubu, zavolá jí a nebude čekat, kdy se sama ozve.

Bobby se posadil za volant a nastartoval. „Proč vás nedoprovodil váš snoubenec?“

„Tohle je rodinná návštěva,“ objasnila Nadia. „Můj snoubenec žije v New Yorku. Je to architekt, báječný laskavý muž. Zamlouval by se vám.“

„Jo, profese zní zajímavě. A proč se nelíbí vašemu bratranci?“

„Protože je rozvedený,“ objasnila Nadia. „A v naší kultuře je rozvod nepřijatelný. Bratranec si potrpí na tradice. Chce pro mě to nejlepší.“

„Rozumím.“

„A vy?“ vyzvídala Nadia. „Jak jste na tom? Jste ženatý?“

„Skoro. Žiju s fantastickým děvčetem, svou životní láskou.“

„Musí být šťastná.“

Zbytek cesty ujeli mlčky. U hotelu jim zřízenec vyběhl naproti a otevřel dveře na straně spolujezdce.

Bobby vyčkával, až Nadia vystoupí. Ani se nehнула.

„Uch, jsme tady,“ připomněl nejistě. „Už budete v pohodě. Přeji dobrou noc.“

„Bobby,“ šeptla skoro neslyšně.

„Ano?“ nadhodil trpělivě.

„Nemohl byste mě doprovodit nahoru?“

„Poslyšte, omlouvám se,“ odkašlal si Bobby. „Potíž je v tom, že mám naspěch. Musím se co nejrychleji vrátit do klubu. Máme zahajovací večer a neobejdou se tam beze mě. Emdžej na mě čeká.“

„Víte, ráda... ráda bych zdůraznila, že nejsem pošetilá slepička, ale jako dospívající dívku mě v hotelu znásilnili, a od té doby...“ Nedořekla.

Ach jo! povzdechl si Bobby v duchu. Navenek Nadia vypadá, jako by měla nadhled, ale ve skutečnosti je zraněné ptáče. Doprdle!

„A co kdybych s vámi poslal ochranku?“

„Jen to ne!“ zajíkla se Nadia a dolní ret se jí viditelně roztrásl. „Byl to totiž člen ostrahy, kdo mě znásilnil. Tehdy mi bylo teprve třináct a pořádně jsem nevěděla, o co jde.“

„Kde byla vaše matka? Proč vás nehlídala?“

„Čekala na mě v našem pokoji. Znásilnil mě ve výtahu, když jsem si jela do přízemí koupit čokoládovou tyčinku. Byl to úděsný zážitek.“

„Ježiši!“ zděsil se Bobby. Navenek dokonalá kráska, uvnitř vystrašená holčička.

„No právě,“ přisvědčila stísněně. „A od té doby...“

„Tak jo, tak jo,“ vyhrkl. „Doprovodím vás.“

Radost z toho neměl, ale na druhou stranu Nadia byla hluboce rozrušená. Copak by ji mohl s čistým svědomím opustit?

Zřízenec si převzal auto a Bobby šel s Nadiou do výtahu. Vissela mu na paži, jako by byli oficiální pár. Och bože, a navíc nádherný pár! Všechny hlavy se za nimi otáčely!

Bobby potlačoval netrpělivost, ale současně nemohl nevidět Nadiina vzdouvající se ňadra pod tenkou rudou látkou a necítit její omamný parfém.

Uklidni se, napomínal sám sebe v duchu. Chováš se prostě jako džentlmen. O nic nejde.

Když došli ke dveřím jejího apartmá, Bobby se opět zkusil rozloučit, ale Nadia o tom nechtěla ani slyšet. „Prosím, Bobby,“ vzlykla, „mohl byste se zdržet ještě na vteřinku a překontrolovat koupelnu a šatnu? Chápu, že to zní bláznivě, ale co když se tam někdo schovává?“

„Děláte si legraci?“

Při pohledu na hodinky si Bobby uvědomil, že z klubu je pryč už celou půlhodinu. Pokud se ihned neukáže, Emdžej mu rozhodně neuvěří, že zůstal Denver věrný. To by mu ještě tak scházelo!

Hned zítra ráno musí Denver podrobně vysvětlit, co se stalo, a že se zachoval jako správný chlap. A Denver ho pochopí, jako vždycky.

Neochotně vkročil do Nadiina apartmá a poslušně nakoukl do šatny a do koupelny. Než skončil, už k němu natahovala paži s plnou sklenkou.

„Co je to?“ zeptal se Bobby podezíravě.

„Vodka,“ usmála se koketně. „Na štěstí. Na lásku. Na budoucnost našich milovaných. A taky bych vám ráda poděkovala,“ dodala už tišeji. „Můj snoubenec by vám byl velmi vděčný.“

Zvedla svou skleničku do výšky a přitukla si s ním.

Jeden drink. Ten mu přece nemůže ublížit!

8.

Athenina rodina měla domovskou základnu v opatství Hyton Abbey. Bylo to velkolepé, i když dost omšelé sídlo s pozemky, vzdálené jen několik kilometrů od Windsor Castle. Během víkendů měla veřejnost přístup zhruba do poloviny opatství, ale po zbytek dní tady lord a lady Hyton-Smythovi, čili Athenini urození rodiče, žili uzavřeně a v přepychu. No, v přepychu nebylo to správné slovo, protože peněz rozhodně neměli nazbyt. Momentálně si platili pouhé čtyři síly na péči o celé staříčké opatství, jež se honosilo čtrnácti ložnicemi, množstvím koupelen a párem nepravidelně se zjevujících duchů.

Při první návštěvě opatství Max zažila *zjevení*, jež ji k smrti vyděsilo.

Zrovna si myla ruce v přízemní koupelně, když těsně za sebou ucítila něčí blízkost a po ramenou jí škádlivě přejely prsty. Vystrašeně se ohlédla a zjistila, že civí do prázdna. Vyřítla se z koupelny a vrazila přímo do lorda Henryho Hyton-Smythe, kterému se svěřila se svým zážitkem, ale vysloužila si jen pobavené pochechtávání.

„Jen klid, děvenko,“ zahlaholil srdečně, zatímco Max mlsně okukoval. „Bydlí tu s námi hrstka strašidel. Nikomu neublíží, ale musím uznat, že naše hosty děsí zatraceně ráda.“

Max se nezmohla na odpověď. Strašidla? Proč ji Athena nevarovala?

Když se toho večera všichni sešli u jídelního stolu, celá rodina Hyton-Smytheových se narámně bavila na Maxin účet.

„Jestlipak to nebyla pratetička Sephora? Ale možná se ukázal čeledín z koňských stájí!“ hihňala se Athena. „Podle rodu pověsti ho Sephora kdysi v osmnáctém století ubodala vidlemi, no, a od té doby se tu oba pořád objevují.“

„Osobně bych sázel na čeledína!“ přisadil si Athenin bratr Tim. Z hubeného obličeje mu číselá jízlivá nadrženosť. „Neznám lepší pohled než na čurající pěknou holku!“

Lady Harriet Hyton-Smytheová se ráčila vytrhnout z alkoholového otupění a přitom se jí dlouhé stříbrné náušnice roz-cinkaly jako rolničky. „Nech si ty nechutný řeči,“ pokárala syna. „Max je u nás host!“

Víkendy na rodinném opatství Athena trávila moc ráda. Celá rodinka byla kolosálně cáklá. Bratr Tom byl transvestita, jenž si odmítal přiznat, že je gay. Lady Harriet začala nasávat už po ránu a nepřestala až do chvíle, kdy se hluboko po půlnoci zhroutila do postele. Lord Henry trávil většinu času péčí o svou sbírku zbraní, lovem v doprovodu urozených kumpánů a okukováním pohledných turistek, jež si přišly prohlédnout opatství.

Občas Max měla chuť strávit víkend sama v bytě, který v Kensingtonu sdílela s Athenou, ale kamarádka ji k návštěvě opatství nakonec vždycky přemluvila. A Hyton-Smytheovi jí přece jen zčásti suplovali rodinu, tak proč by se jim vyhýbala?

Jednou týdně Max volala domů, ale ne častěji, aby si rodiče nemysleli, že na nich nějak přehnaně visí. Lucky s tím byla srozuměná, ale Lennie brblal, že by se dcera mohla ozývat víc.

No co, rodiče ať si na to radši zvyknou, protože Max je samostatná dospělá žena, žádná ukňouraná holčička, co se bojí samoty. Na druhou stranu, někdy se v Londýně *osaměle* cítila. Athena řádila jako utržená ze řetězu a Max se sice snažila držet s ní krok, ale občas těch mejdanů a akcí měla plné zuby. Už na začátku svého londýnského pobytu se však rozhodla zůstat v Evropě do doby, dokud si neudělá jméno, a teprve potom se vrátit do L. A.

Polovina rozlehlých pozemků kolem Hyton Abbey byla pečlivě udržovaná, trávníky zelené a posečené jako z golfových katalogů, všude se táhly řady růžových keřů a květinových záhonů. Nad tou nádherou čněly vysoké, majestátní stromy. To

byla stránka panství určená pro veřejnost, ovšem za oponou, kam platící návštěvníci neměli přístup, to byla naprosto jiná káva. Přerostlé, zanedbané travnaté plochy prošpikované ostrůvky vysokého plevelu, zasmrádlý rybníček s hladinou schovanou pod zeleným slizem, zetlelý zahradní nábytek vedle prázdného bazénu, v němž každoročně přibyla další vrstva suchého listí. Kdykoliv vyšlo slunce – což se v okolí Londýna stávalo výjimečně – Athena s Max si u bazénu přehodily ošoupané osušky přes zrezivělá lehátka a opalovaly se. Jako právě dnes.

„Já si ty drogy zdarma měla včera vzít,“ litovala Athena. „Fakt škoda to nevyužít.“

„Tak proč jsi do toho nešla?“ Max si urovnala horní díl bikin.

„Protože jsi zdrhla, ty podrazáku!“ postěžovala si Athena, horní díl svých bikinek strhla a odhodila na beton. „Tebe tohle věčný pruderní omezování neštve?“

„Nevím, ale tebe každopádně jo. Už jsem si všimla, že kozy předvádíš, kdykoliv na to máš náladu.“

„Měla bys to taky zkusit,“ doporučila suše Athena. „Nač bys tu nádheru jinak měla?“

„Ani ve snu,“ odmítla Max a snažila se nezírat na Atheniny obří bradavky, nalepené k téměř plochému hrudníku.

„Proč ne?“

„Protože by se mohl objevit tvůj fotřík. Nechtěla jsem o tom mluvit, ale má fakt hnusný zlozvyk mě špehovat.“

Athena zařvala smíchy. „Jo, je to starej hnusák,“ mávla pohrdavě rukou. „Ale klid, nepostaví se mu, i kdybys před ním nahá tančila v ložnici. Náš taťulda má hodně řečí, ale skutek utek.“

„To ráda slyším,“ usekla Max jízlivě. „Ale jeho ložnici se stejně pro jistotu vyhnu.“

„Ha ha! Naši spolu nespali už roky,“ hihňala se Athena. „Mám dojem, že jsem byla jejich poslední trefa do černého. Mamka mi to prozradila, když jsme spolu jednou vyrazily do zkrášlujících lázní. A nezapomněla dodat, že pindíka má táta sotva většího než malíček!“

„*Proboha*, to snad ani nechci slyšet!“ vyjekla Max a v duchu si vybavila jejich rodinný dům v Malibu s azurovým plaveckým bazénem a vyhlídkou na modromodrý Tichý oceán. Zrovna teď by tam byla k smrti ráda.

Štíhlá urostlá Athena se stále ztopořenými bradavkami vstala a protáhla se. „Mám dojem, že už mám jasno, kam vyrazíme!“ oznámila kamarádce vznešeným máchnutím paže.

„Kam?“ vyhrkla Max, jež se v duchu snažila nemyslet na Billyho, protože všechno mezi nimi se odehrálo právě v Malibu. Zaplavil ji proud vzpomínek. Jednou uspořádala divoký večírek, jenž se jí vymkl z ruky tak příšerně, že utekla najít trochu klidu na pláž pod domem. A tam ji objevil Billy a tam se spolu taky poprvé pomilovali.

Och, Billy. Co se stalo? Proč ses mi už neozval?

„Ty mě neposloucháš?“ zavyčítala Athena.

„Cože?“

„Právě ti říkám, ty hloupá sůvo, že se přesuneme do Saint-Tropez. Kámoška tam má dům.“

„Kdy?“

„Klidně hned zítra. Tim zná lidi, co nám půjčí letadlo. Komerční lety už vyšly z módy.“

„Nemůžu,“ nesouhlasila Max. „Čeká mě focení džínové kolekce.“

„Kašli na to. Objeví se jiný kšeft.“

„Ale já nejsem ty, Atheno!“ připomněla Max rázně. „Mně nabídky na kampaň nových džín nechodí každý den, chápeš? Pro mě je to důležité!“

Athena tázavě povytáhla obočí. „Snad mi nechceš říct, ať jdu s výletem do Saint-Tropez do háje?“

„Vypadá to tak.“

„To mě podrž. Nejvyšší čas, aby sis srovnala priority, Krásnoočko.“

„Mám je srovnané dokonale!“ prohlásila Max neústupně. „Zůstanu tady na focení. Je to moje povinnost!“

„No, ale *já* letím do Saint-Tropez!“ nafoukla se uraženě Athena.

„Super. Přiletím za tebou.“

„A kdy?“ probodla Athena Max významným pohledem.

„Nevím přesně. O den později, nebo tak.“

„Hmmm... Možná bych na tebe mohla počkat...“

„Nemusíš!“ vyhrkla Max chvatně, protože si pomyslela, že Athena se občas chová trochu závislácky a několika-denní odloučení by jim oběma prospělo. „Trefím tam sama, vážně.“

„Jak chceš,“ pokrčila Athena rameny a překřížila si paže na drobných nadrech.

Později se s rodinou sešli u večeře nad domácím jídlem – pečenou skopovou kýtou se štávou, hráškem a pečenými bramborami. Po večeři Tim vezl Athenu s Max do jejich bytu. Byl roztržitý řidič a Max odmítla přední sedadlo, kromě jiného i kvůli Timovu čadícímu jointu.

„Bojíš se, že po tobě vyjedu jako tatulda Henry?“ pošádila ji Tim.

„Vážně bráchovi musíš vyslepičit všechno?“ usápla se Max na Athenu.

„Tim je můj nejbližší důvěrník,“ odbyla ji Athena, vyškubla Timovi jointa a zhluboka potáhla. „S informacema umí zacházet, jen klid,“ dodala a nabídla jointa Max.

Max odmítla. Ne snad, že by byla tak vzorná, ale přísahala si, že před pracovním dnem nesáhne na drogy ani na alkohol.

Před jejich bytem tábořili na schodech paparazzi v naději, že uloví víkendového sólokapra.

„Otravná chamrad!“ zavrčel Tim, vyskočil z auta a ukázal jim holý zadek.

„Jo, to se bude našim líbit,“ prohodila Athena, když blesky fotoaparátů ozářily bratrovy bílé pŕlky. Vzápětí popadla Max kolem krku a vášnivě ji políbila na ústa.

Dva fotografové to stihli, a tím si zajistili nájem na příští měsíc.

Max si dlaní otřela rty. Obě hrávaly pro bulvár lesby často, ale Athena občas zašla příliš daleko.

„Jdeš s námi?“ houkla Athena na Tima.

„Jasně, na tu trojku se těším už od rána!“ zahulákal, aby ho nikdo z paparazzi nepřeslechl.

To už bylo moc i na Athenu. „Proboha, přestaň se konečně chovat jako malej!“

Tim s děvčaty vyšel do patra a zamířil rovnou do Atheniny šatny, kde si začal zkoušet její oblečení, v němž se předváděl a přitom vrávorál na jehlových podpatcích.

„Hele, *jsi* gay, nebo si jenom hraješ?“ zeptala se Max zvědavě.

„Gay?“ zatvářil se Tim šokovaně. „Jak tě to vůbec napadlo?“

„Snadno, když se pokaždé vrhneš na naše šaty!“ Max naklonila hlavu k rameni. „Proč se k tomu prostě nepřiznáš?“

„Nemůžu se přiznat, protože *gay nejsem*!“ Tim podrážděně přimhouřil oči. „Jasný?“

„Ale nikdy jsem tě neviděla s děvčetem,“ řála ho Max.

„Ani s mužským!“ přisadila si Athena.

„Vy dvě lesby byste potřebovaly pořádně sešvihat zadek!“ čítil se dopáleně Tim.

„To určitě!“ chichotala se Athena.

„Jo, jo, určitě bychom si to *užily*!“ ušklíbala se Max.

Tim si stáhl zip na Atheniných šatech značky Valentino a nechal je ledabyly sklouznout přímo na podlahu.

„Už mě to nebaví!“ probodl dívky pohledem. „Hezkej večer, dámy – a věřte, že pod slovem *dámy* myslím něco úplně jinýho než vy.

„Tak se měj, bráško!“ zavrkala Athena. „Pá zítra!“

Max se na okamžik zastesklo po nevlastním bratru Bobbym a po Ginovi Juniorovi, a dokonce i po Leovi. Bobby byl báječný. Docela by ji zajímalo, jestli ještě chodí s Denver. Rozhodla se, že hned ráno mu zavolá a zjistí všechny novinky.

„Nejvyšší čas si zalézt do pelíšku,“ zívla Athena. „*Padám* únavou.

„Mně to povídej,“ přisvědčila Max, ale spánek k ní v ložnici nepřicházel. Asi půl hodiny se převalovala v posteli, ale nakonec popadla laptop a na Google si našla čerstvé zprávy o Billym. Přiznávala si, že by se neměla takhle mučit, ale co-

pak si mohla pomoci? Koneckonců, ubližovala jen sobě, nikomu jinému.

Objevila několik nových fotografií, ale nic zajímavého. Billy zahleděný na oceán, plavovlasý až dozlatova a rozcuhaný a k poděláním *sexy*!

Zatracená škoda!

Jo. Jeho škoda. Byl by z nich fantastický pár.

Nakonec se rozhodla zatelefonovat Cookie, své nejlepší kamarádce v L. A. Co když Cookie zná o Billym ty úplně nejnovější drby?

„Mám nový objev, totálně k sežrání!“ oznámila Cookie. „Je to rapper. Táta ho nemůže ani cítit.“

„Co přihodit jméno?“

Cookie přidusila smích. „Myslíš umělecký? Blitek.“

„Moc pěkný.“

„V životě jsi tak krásný tělo neviděla. Harry po něm *šílí*.“

„A jak se Harry *má*?“ vzpomněla si Max na svého druhého nejlepšího kámoše v L. A.

„Každým dnem je trochu teplejší.“

„Oba mi moc chybíte,“ povzdechla si Max teskně. „Stejně jako celý L. A.“

„Tak se vrať!“ naléhala Cookie.

„Jo, asi se co nevidět zase ukážu.“ Max přetrpěla významnou odmlku. „Něco nového o Billym?“

„Mě vomejou, snad po *něm* ještě pořád nebrečíš? Normální herec, jako všichni ostatní. Běhají za supermodelkama, natáčejí nablblý akční filmy a v jednom kuse jsou v rauši.“

„Počkat, Billy běhá za supermodelkama?“ vylekala se Max.

„Tak už se konečně smíř s tím, že pokud jde o tvůj románek s Billym, je konec. Musíš to hodit za hlavu!“

„To už jsem udělala.“

„Ale houby.“

Max nešťastně ukončila hovor.

Když konečně usnula, v hlavě měla pořád a nesmazatelně Billyho.

9.

Denver si na hollywoodské večírky nepotrpěla, považovala je za povrchní a nudné. Jako by na nich panoval zákaz inteligentního hovoru – probíraly se jen trapnosti kolem natáčení a všichni omílali nicnesděluující a tupé drby.

Annabelle se tam naopak cítila jako ryba ve vodě. Ostatně, co jiného se dalo čekat od manželky Eddieho Falcona, jednoho z nejvlivnějších filmových agentů ve městě? V nové funkci konečně našla své místo v hierarchii Hollywoodu. Annabelle byla původně zrzka, ale teď měla povinnou hollywoodskou zlatou hřívu a vysportované tělo. Sama byla dcerou dvou filmových hvězd. Matku jí zavraždili – někdo ji zastřelil přímo v posteli. Pravda, vykládalo se, že to má na svědomí Annabellin otec Ralph Maestro, ale policie mu nikdy nic nedokázala.

Annabelle byla zvyklá na životní styl privilegovaných vrstev. Vždycky dostala všechno, co si zamlouvala, a po divoké epizodě v New Yorku, kde se jako děvče Frankieho Romana bezmála dostala do problémů se zákonem, následoval návrat do Hollywoodu. Tady se dala do kupy s Eddiem, který byl dítě štěstí. Momentálně měl jako filmový agent na starosti agendu mnoha špičkových hvězd, ale nepřestával na své kariéře pracovat dál. Díky vhodným kontaktům a finančnímu zázemí nemohl vyloučit, že se jednoho krásného dne stane zakladatelem a majitelem vlastního filmového studia. Byl přesvědčený, že to dokáže, a ještě k tomu co nevidět – mimo jiné i díky Annabelle a vlivu jejího slavného otce.

Denver si byla skoro jistá, že kdyby momentálně nechodila s Bobbym Santangelem Stanislopoulosem, na seznam hostů by se vůbec nedostala, protože Annabelle nepatřila k nejoblíbenějším kamarádkám. Pokud šlo o Carolyn, nu – Annabelle zřejmě soudila, že přátelství s lesbičkou je *in* a vylepší

jí společenský profil. Koneckonců, lesby byly momentálně v módě – Ellen, Portia, Rosie a samozřejmě nepřekonatelná Jane Lynchová.

Denver se rozhlédla po hvězdných členech hollywoodské smetánky a usoudila, že je načase začít s odmítáním Annabelliných pozvánek. Po pár minutách zaregistrovala Carolyn u barového pultu a vrhla se k ní. „Co Annabelle oslavuje tentokrát?“ zeptala se, protože jejich kamarádka na každém večírku pronesla nějaké prohlášení.

„Nevím, ale prý jde o něco velkého.“ Carolyn jen lhostejně pokrčila rameny. „Podle těch jmen, co sem svolala, to nejspíš vážně bude důležité.“

Denver se opět rozhlédla po sále. Všimla si dvou politiků – Eddieho přátel. Vedle nich slavný moderátor nočních diskusních pořadů s manželkou mladší o celá desetiletí. Eddieho klient Billy Melina. Stárnoucí herečka, známá jako jedna z milenek prezidenta Kennedyho. Rocková hvězda Kris Phoenix. K tomu hejna režisérů, producentů a šéfů různých filmových studií, všichni samozřejmě s manželkami. Řada manželek byla asijského původu. Denver zalitovala, že s sebou nemá Bobbyho, ale hned si přiznala, že je to nejspíš dobře, protože Annabelliny večírky nenáviděl stejně jako ona.

„Co myslíš, že se dnes dozvíme?“ nadhodila Carolyn.

„Nevím a je mi to jedno,“ pohodila Denver hlavou. „Příště nikam nejdu.“

„Proč ne?“ podívala se Carolyn po hlubokém doušku mojita. „Jsme Annabelliny jediné opravdové přítelkyně. *Měly bychom* při ní stát, ne?“

Vážně? ušklíbla se v duchu Denver, jež si vybavila chování Annabelle na střední škole, kde je dvě většinou ignorovala, protože nepatřily do skupinky prachatých krásek, s nimiž ona držela. Kamarádství s Denver a Carolyn pak Annabelle vzkřísila až po letech, když se jí začaly hodit.

„Zleva se blíží skvostný sameček od filmu,“ sykla Carolyn šeptem.

Denver se obrátila a ocitla se tváří v tvář urostlému Billymu Melinovi. Jako vždy měl plavé vlasy lehce rozčuchané a pod nimi zářily pronikavě modré oči.

„Ahoj, tys Denver, je to tak?“ zazubil se.

Setkala se s ním ve Vegas, když s Bobbym navštívila Luc-
kyin hotel. Moc dobře si pamatovala jeho románek s Bobbyho
postpubertální sestrou Max. Bobby byl tehdy vzteky bez sebe
a zuřil, že Max je přece ještě dítě! Denver mu tehdy připo-
mněla, že v osmnácti si Max smí spát, s kým sama chce.

„Vida, paměť máš dobrou,“ ucedila Denver s chladným
pohledem.

„A ty máš neobvyklý jméno,“ oplatil jí ťafku Billy. „A mi-
mochodem, vypadáš senzačně.“

„Dík.“

Billy se s lahví piva v ruce pohodlně opřel o barový pult.
„Co Bobby?“ prohodil.

„Dře jako šroub,“ odvětila Denver.

Billy předvedl úsměv filmové hvězdy. „A kdo ne?“

„Ty určitě.“

Billy se na okamžik rozpačitě odmlčel. „No, a co Max? Víš
o ní něco?“

„Teď žije v Evropě.“

„Neříkej!“ Billy předstíral, že zůstává nad věcí. „Zítra tam
odlétám na natáčení. A kde je?“

„V Londýně.“

„Fajn, pokud se do Londýna dostanu, zkusím jí brknout.“

„Radši ne,“ sykla Denver.

„Cože?“

„Mezi námi, Billy, další bolest si ta maličká určitě
nezaslouží.“

„No dovol?“ Billymu zarsřely oči vztekem. *Co si ta zatra-
cená ženská o sobě myslí? Za koho ho považuje? Copak ne-
chápe, že k Billymu Melinovi by se měla chovat se špetkou
respektu?*

„Zlomil jsi jí srdce,“ upřesnila Denver tlumeně. „K tomu
není co dodat.“

Bobby by určitě ocenil, že Billymu dává tak tvrdě za uši.

„Nechápeš to. Všechno bylo hrozně komplikované –“ začal vysvětlovat Bobby, ale přerušila ho Annabelle, která si právě stoupila doprostřed sálu a cinkala na sklenku, aby na sebe upoutala pozornost hostů.

„Všechny vás zdravím!“ zatrylkovala. „S Eddiem jsme štěstím bez sebe, že vás tady máme. Je to výjimečná událost. Eddie!“ vyzvala chotě, „pojd' sem!“

Eddie přiskočil k manželce a pyšně vypjal hrud'. Byl malý a podsaditý, s propracovanou přehazovačkou a okouzlejícím úsměvem. „Já sakra dobře vím, že všichni chcete slyšet o posledním filmu,“ zubil se. „Kasovní trháč, lidi. Avízo dostanete včas. Ale dnes večer nejde o film, ale o mou nádhernou sexy manželku.“

Obrátil se k Annabelle a objal ji kolem ramen. A potom, jako by si to nacvičili, oba manželé jednohlasně vykřikli:

„Jsme v jiném stavu!“

10.

Alejandro šel z jedné pařby do druhé. Pravda, Rafael ho nepřestával napomínat a krotit, ovšem bez sebemenšího výsledku. Klub Luna využíval jako lovecký rajón a ženy v něm považoval za kořist a hračky určené výhradně pro svou zábavu. Děvkařil jako smyslu zbavený a v alkoholu a drogách neznal míru.

O Alejandrovi se všeobecně vědělo, že je totálně zaháknutý na koks a neváhá se podělit o své štědré zásoby i s hejnem pochybných kumpánů. Rafael si uvědomoval, že kterýkoliv z těch otrapů může ve skutečnosti být policista v utajení, který sbírá důkazy proti Alejandrovi. Jako by nestačilo, že se už nechal sebrat Frankie Romano! Ani takhle vážná hrozba však Alejandra nedonutila brzdit a držet se trochu při zemi.

Rafaelovi se Alejandrova lehkomyšlnost hnusila, a dokonce byl v pokušení zavolat Pablovi a vyžádat si svolení, že smí

Alejandra uspat, naložit do letadla a dopravit ho domů. Podle Rafaela se ta průšvihová situace jinak zvládnout nedala.

Bohužel mu předem bylo jasné, že Pablo s tak drastickým zákrokem souhlasit nebude, protože neměl ponětí, jak je to vážné. Kdyby Pablo jen tušil, jak je syn neschopný a nezodpovědný, sám by pro něho bez rozmyšlení poslal, ale v tom případě by ze synova selhání obvinil Rafaela. Tak to prostě chodilo odjakživa.

Rafael si už postě uvědomil, že pro něho není úniku.

Kčertu s Alejandrem. Choval se jako idiot, protože byl idiot.

Na dnešek si Alejandro naplánoval večírek, a kdykoliv si pozval hosty, vždycky to byly orgie šoustání, drog, hudby a alkoholu.

„Buď opatrný,“ připomínal mu Rafael pořád dokola. „Sledujou tě.“

„Jo, ale ty se na to koukat nemusíš,“ ušklíbl se Alejandro. „Mám tvých vystrašených keců plný zuby!“

Stáli v pánském oddělení obchodního domu *Neiman Marcus*, kde si Alejandro kupoval dvě košile značky Brioni a hnědé sako Versace zdobené cvočky.

„Gangsterský styl, co?“ chlubil se, zatímco pochodoval sem a tam. Nakonec se zastavil před vysokým zrcadlem, aby sám sebe mohl obdivovat.

„Ani ne,“ broukl Rafael, jenž si v duchu přál, aby Alejandro trochu ztišil hlas. Lidé se po nich otáčeli, ovšem přesně to se Alejandrovi líbilo, protože se považoval za extra prachatého, privilegovaného a neodolatelného krasavce.

Chlípně zamžoural na hezounkou dívku v kratičkých oranžových šatech a s opálenými pažemi, jež si toho všimla a pro jistotu se chvatně přesunula jinam.

Její reakce se Alejandrovi nezamlouvala, ale usoudil, že ta maličká je lesba. Nevěřil, že dívky ho odmítají i z jiného důvodu. Kromě toho si na přirozenou ženskou krásu moc nepotrpěl, dával přednost obřím silikonům a umělému, nepřirozeně zlatému opálení.

„Dáme koktejl!“ rozhodl Alejandro a mávl směrem ke schodům do vyššího patra.

„Já ne,“ odmítl Rafael, kterému už hra na hlídacího psa idiotského nevlastního bratra lezla krkem. Ano, Pablo to mohl popírat horem dolem, ale Rafael neměl o jejich spřízněnosti žádné pochyby.

„Vážně se musíš pořád chovat jako kyselá prdel?“ vyštěkl Alejandro posměšně. „Jsi jak starej dědek!“

„Nejsem dědek, ale nejsem ani hlupák!“ opravil ho Rafael podrážděně.

„Že bys byl chytřejší než já?“ popichoval ho Alejandro. „Pcha! Na mě *nikdo* nemá, kámo!“

Zamával na vylekaného barmana zlatou kreditkou a zamířil ke kruhovému barovému pultu. Rafael klusal za ním. Jako obvykle neměl na vybranou.

Ohlušující hudba, davy přitažlivých dívek, tu a tam bylo možné narazit na celebritu – většinou začínajícího herce či herečku na tahu za zábavou. Alejandra bavilo ty hvězdičky oblébovat a brát si do postele; většinou to bylo snadné až k smíchu, protože každá se dala utáhnout na drogy zdarma. Samozřejmě že si Alejandro dával záležet, aby mu pestré zásoby fetu nikdy nevyschly. Koks, extáze, heroin – každému podle jeho chuti. Zneužíval hlouposti těch naivek a vždycky zařídil, aby někdo z jeho poskoků tajně pořídil fotografie, jež si pečlivě schovával – časem se můžou hodit.

Zrovna dnes večer obskakoval Willow Priceovou, mladičkou herečku, jejíž sexuální eskapády plnily stránky bulváru. Ostatně, právě tím Alejandra zaujala, sliboval si, že se dá opět přesvědčit k sexu ve třech.

Do Willow by na první pohled nikdo neřekl, že si potrpí na holky. Vyzařovala ženskost a navíc se pohybovala v převážně mužském světě, kde se s ní každý chtěl vyspat nebo se aspoň nechat obsloužit. Byla hezounká a ještě k tomu vypadala jako hodná dcerka od sousedů, která vyhoví každému a ve všem, stačí jen mile požádat. Nikdo by neřekl, že má za sebou řadu pokusů o odvykací léčbu a několik podmíněčných odsouzení

za výtržnosti a držení drog. Kolem Alejandra se ometala z jednoduchého důvodu: platil za ni, a jednou za ni dokonce složil kauci. Na oplátku mu občas dopřála slast v trojce, případně mu dělala doprovod na filmovou premiéru nebo na nějakou hollywoodskou okázalou událost.

Alejandrovi dělalo zatraceně dobře, když svoje fotografie s Willow nacházel v různých bulvárních časopisech, obzvlášť když ho tam označovali za úspěšného podnikatele. Vylepšovalo mu to pověst u obchodníků a zvyšovalo šance u žen.

Dnes večer byla Willow připravená pořádně se odvázat. Nedávno se rozhádala se svým posledním agentem a vyfasovala už třetí podmínku, a po svém posledním filmu, v němž zazářila po boku Billyho Meliny, se žádná slušná nabídka neobjevila. Vzteky bez sebe sledovala, že mladší herečky dostávají role, které měly patřit jí: Jennifer Lawrenceová, Rooney Maraová, Kristin Stewartová. Dopřele s nima. Měla přece víc talentu než všechny tři dohromady.

Willow měla plán; ostatně, plány byly její slabost. Probrala ho s kámošem a bývalým milencem Frankiem Romanem těsně předtím, než se ten tulpas nechal sebrat. No, a Frankie to považoval za super nápad. Chtěla donutit Alejandra, aby zcvakal film, v němž by hrála hlavní roli. Koneckonců, v jednom kuse se chlubil, jak je prachatý, tak proč by do ní nemohl investovat?

Oblékla si titěrné sexy šatičky, žádné prádlo. Byla odhodlaná večer na Alejandrovi zapracovat, a proto najala porno herečku, aby jí s tím pomohla. Dívka byla opálená a měla ta nejlepší silikonová prsa, jaká se dala vyrobit, a vystupovala pod jménem Bibi. Willow se už opakovaně přesvědčila, že Bibi udělá přesně to, co se jí řekne.

Alejandro neměl potuchy, že Bibi s ním jde do postele za peníze. Zastával názor, že je natolik neodolatelný samčí exemplář, že jeho maskulinnímu kouzlu žádná neodolá.

Willow se rozhodla nechat hlavní dřinu na Bibi. Občas ho vykourit nebyl problém, ale poslední dobou si potrpěl na anál, a to zrovna nebyla její představa zábavy, stejně jako když jí

rozkročmo plnou vahou dřepl na řadra a cpal jí penis tak hluboko do krku, až se dávila.

Na večírku byla spousta dívek a mladých žen – kurviček snících o kariéře modelky a herečky, jež by Alejandrovi ochotně posloužily v čemkoliv a jakkoliv – ale Willow už byla slavná a hřešila na to. Měla za sebou úspěšný film po boku velkých hvězd, ale nejvíc se proslavila jako sice talentovaná, ale veskrze zkažená pubertačka, jejíž nekonečné skandály předkládal bulvár veřejnosti na titulních stránkách.

Bouchačky, koks a nekonečné procesí ženských – to byl pro Alejandra smysl života. V zásuvce nočního stolku schovával glocka a v šatně automatickou pušku. Přesně tak, byl připravený i na to nejhorší. Jednoho večera se Willow svěřil, že jeho životním vzorem je Al Pacino. Byl úplně vedle z jeho skvěle ztvárněné role drogového dealera Tonyho Montany ve *Zjizvené tváři*. Alejandro sám sebe považoval za křížence Pacina/Montany, ovšem bez té smrtelné scény na konci filmu.

Koncem večera Willow odmanévrovala Alejandra, Bibi i sebe do hlavní ložnice, kde stál nábytek s koženým čalouněním a se zlacenými doplňky, a především monumentální postel. Ze všech reproduktorů vyřvával chraplavý rap.

Alejandro byl sjetý do nepřičetnosti, střídavě se ječivě chechtal a zase prohlašoval, že je nejchlapáctější kanec na světě.

„Jasně že jo, brouku,“ ujišťovala ho Willow a potřásla mu před očima nahými prsy. Popadl ji, drsně jí řadra sevřel v prstech a lačně se rty sklonil k bradavkám. Willow věděla, že má skvostné bradavky, a navíc byly pravé. „Co kdybychom spolu udělali film?“ zapředla mu do ucha zkusmo.

„Tady někde je kamera?“ rozhlédl se Alejandro. „Rád bych si pořídil přímý záběr na tvou kundičku.“

„Ale ne,“ odtáhla se Willow jemně. „Mluvím o opravdovém filmu, kde bych si stříhla hlavní roli.“

„A já jakbysmet!“ přisadila si Bibi, která správně měla držet klapačku.

„Svílíkej se!“ sykla na ni varovně Willow. „A nech si ty kecý od cesty. Platím tě za šoustání, ne za žvanění!“

„Tak film, jo?“ Alejandra ten nápad očividně zaujal.
„Nezávislý film,“ upřesnila Willow, „abychom se nemuseli zodpovídat žádným hajzlům z vedení ateliérů.“

Alejandro se zachechtal.

„Uděláme to všechno podle mě!“ pokračovala Willow.

„Nechtěla jsi říct podle *nás*?“ opravil ji Alejandro, jenž zíral na vysvléklou Bibi.

Hmmm, pozor! všimla si Willow. *Alejandro není tak mimo, jak jsem myslela.*

„Jo, brouku, podle *nás*!“ souhlasila Willow. „Můžeš dělat producenta. Budeš na titulcích, takže si to přečtou všichni! Co *tomu* říkáš?“

„Že to není špatný,“ potvrdil Alejandro, kývnutím přivoloval Bibi blíž, vysypal jí dávku koksu na kozy a šňupal prášek přímo z její nahé kůže.

„Tak tedy,“ naléhala Willow a laskala mu varlata přesně tak, jak to měl Alejandro rád, „máme dohodu? Mám nechat vypracovat návrh smlouvy?“ Pevně mu stiskla koule. „Platí!“

Alejandro zasténal a zmučeně souhlasil: „Jo, jdeme do toho.“

Bibi se nad něho naklonila a obřími prsy mu zavalila obličej. Byla dokonalá profesionálka. Alejandro cítil, že vrcholí.

Příliš brzy.

Čert to vem. Noc je ještě mladá, a tak toho stihne ještě spoustu.

11.

Let do L. A. uběhl rychle a bez problémů. Na letišti se Lucky rozloučila s Dannym, vyzvedla si ferrari a rozjela se přímo do Malibu. Bez řidičů se ráda obešla, za volantem toho ďábelského bouráku si vychutnávala opojný pocit vzrušení, a navíc měla ráda věci pod kontrolou.

Cestou ještě udělala zastávku v Malibu Market, kde koupila steaky a sklenici grilovací omáčky, aby se Lennie mohl

vyřádit u venkovního grilu, a navrch přihodila lahev tequily. Dnešní večer patří pouze jim dvěma. Hospodyní dala dva dny volna, takže doma na ni čeká jenom Lennie. Konečně sami.

Pomyšlení na Lenniego jí vždycky přivolalo úsměv na rty. Byl prostě dokonalý: sexy, svalnatý, charismatický, talentovaný, božský v posteli, žádný ňouma. Popravdě, Lennie byl jediný muž, který se Lucky dokázal kdy postavit, a dokonce si prosadit svou. Měl vlastní názor, uměl si za ním stát a nebál se za něj bít; občas si to dokonce vychutnával. A společné usmířování byla pro Lucky ta nejnádhernější věc na světě.

Mimoděk si vzpomněla na Venus a jejího současného druha, jenž její přítelkyni pravděpodobně ničil život, o kariéře ani nemluvě. Venus se pravidelně přizpůsobovala představám muže, s kterým právě žila. Během manželství s filmovou hvězdou Cooperem Turnerem zářila na plátnech i na červeném koberci jako nadčasový symbol, jako klasická a velkolepá kulisa ve filmářském světě. Nu, a v průběhu manželství s Billym Melinou, který byl mladší než ona, se zase změnila na rockovou hvězdu jeho snů, jezdila s ním na harleyi, hrála s ním ping-pong, chodila na kuželky do hlučného baru plného řvoucí halamů, dokonce i kempovala, protože tohle všechno bavilo jejího hošíčka. Po rozvodu s Billym pak Venus vystřídala několik mladíčkových milenců a nakonec si vybrala Brazilce Jorga, kterému to náramně vyhovovalo, protože Venus platila všechny účty a Jorge si užíval a dělal si, co se mu zachtělo. A potom se objevil Hugo Santos, který Venus doslova očaroval a zblblnul žvásty *předělám-tě-na-dramatickou-superhvězdu-s-šancí-na-Oscara*.

Lucky se mohla utěšovat pouze tím, že to dlouho nevydrží.

Jako všechny Venusiny vztahy.

S povzdechem si pomyslela, že Venus se musí mít hodně na pozoru. Fanoušci jsou přelétaví a získat si zpátky jejich přízeň by se taky nemuselo podařit.

Ještě ani pořádně nezaparkovala a už zjistila, že je Lennie doma.

„Á, tady přijíždí moje nádherná manželka!“ vyšel před dveře a zubil se od ucha k uchu.

„Ahoj!“ zamávala mu Lucky. „A se mnou přijelo i jídlo.“

„Už dávno vím, že jsi dokonalá.“

„Ještě aby ne!“

„Kdepak, lásko, myslet si něco jiného bych si nikdy nedovolil!“

Rozesmátí manželé ruku v ruce zmizeli ve svém rodinném hnízdečku.

Už za pět minut se zběsile, chvatně milovali. Žádná předehra, žádné něžné polibky, prostě jen živočišný dravý chtíč, jenž oba zaskočil svou intenzitou. Lucky tu výzvu přijala lačně a vášnivě. Lennieho nevypočitatelnost patřila k hlavním příčinám úspěchu jejich báječného a vzrušujícího manželství.

„Propána, ani nemůžu popadnout dech,“ šeptla chraplavě, když se oba ukojili v erupci vyvrcholení. „Ale i tak jsem neuvěřitelně šťastná.“

Lennie se tiše pochechtával. I jako padesátník měl neodolatelný úsměv a vlastně všechno.

Lucky mu konečky prstů něžně přejížděla přes opálená žebra. „Kampak se vytratila tvoje záliba v tantrickém sexu? Vrhnu ses na mě jako gorila.“

„Že by si moje líbezná manželka stěžovala?“

„To nikdy.“

„No, tak je zbytečné ti připomínat, jak rád tě překvapuju.“

„Vážně?“ dráždila ho Lucky prsty na břicho.

„Kdybych to nedělal, utekla bys ode mě jako tenkrát, když jsme se potkali poprvé.“

„Tak tys na to nezapomněl,“ usmála se Lucky láskyplně.

„Na to se zapomenout nedá. Páni, byl jsem nula, neznámý stand-up komik, co bavit hosty v hale tvého hotelu – akorát jsem tehdy netušil, že hotel patří právě tobě – a ty jsi mě pozvala do svého apartmá a zkusila jsi mě znásilnit –“

„Ale *no tak!*“ přerušila Lucky Lennieho rázně. „Jaképak znásilnění, chtěla jsem prostě sex, no, a měla jsem u tebe smůlu.“

„Jo, jo, přesně tak, Lucky,“ usmíval se pobaveně Lennie. „Vždyť jsi mi ani neřekla, jak se jmenuješ.“

„Aha, takhle to funguje? Když neznáš jméno, vůbec se ti nepostaví?“

„A když jsem tě odmítl, nechala jsi mě vyrazit z hotelu.“

„Taková jsem byla?“ užasla Lucky nevinně.

„Taková jsi byla. Uražená vrchnost. Proč jsi to vlastně udělala?“

„Protože jsem mohla,“ vysvětlila Lucky upřímně a prsty sjížděla Lenniemu po břiše pořád níž.

„Ksakru, Lucky, tys vážně měla koule!“

„To mám pořád.“

„Ale věř mi, že pokud mi zkusíš jedinkrát zahrnout, namouduši ti je ufiknu!“

„Technicky vzato, Lennie, z nás dvou máš koule jenom ty. Tak kdo by fikal, a kdo ne?“

„Ehm, nerad bych to riskoval.“

„Děláš dobře.“

Luckyiny prsty našly to, co hledaly. Začala Lennieho laskat a samozřejmě ho vzápětí vzrušila – jako ostatně pokaždé.

Opět se pomilovali, tentokrát pomaleji, víc se navzájem vychutnávali.

Později Lennie opekl na grilu vedle bazénu steaky a Lucky zatím sobě i manželovi namíchala silnou margaritu. Po jídle se uvelebili do lehátek s vyhlídkou na oceán.

„Takhle vypadá večer mých snů,“ pochvaloval si Lennie. „Jen ty a já – bez hospodyně i bez dětí.“

„Souhlas,“ přikývla Lucky.

„Za naše děti bych cedil krev, ale musím uznat, že bez nich je to s tebou nejlepší.“

„Přesně tak to cítím i já,“ usrkávala Lucky blaženě koktejl.

„A když už přišla řeč na děti,“ dodal ustaraně Lennie, „mluvila jsi poslední dobou s Max?“

„Už pár dní ne. Mám dojem, že si Londýn a nové kamarády opravdu užívá.“

„Doufám, že to *nepřehání*. Aspoň ne tolik, jako v jejím věku ty.“

„Uznávám, že v osmnácti jsem si vážně užívala na plné pecky,“ řekla Lucky jízlivě. „Trčela jsem ve Washingtonu jako vězeň a měla jsem na krku toho nejnudnějšího a nejhoupějšího manžela na světě. Vůbec jsem nejasala, že Craven Richmond patří do rodiny chorobně ctižádostivých politiků. Jo, to mi bylo přesně těch krásných romantických osmnáct.“

„Ale k tomu jsi měla aspoň deset milenců bokem, ne?“

„Pcha, a co jsem podle tebe měla dělat?“ vyprskla Lucky smíchy. „Hrát tenis nebo co?“

„Je moc fajn, že ses na tenis vykašlala. Aspoň dnes dokážeš natrhnout zadek každé konkurenci a všem hajzlům, co se na tebe snaží vyzrát.“

„Páni, ty jsi hotový básník.“

„Není to tím, že jsem scénárista?“

„Že by?“ popichovala Lucky manžela. „Myslela jsem, že jsi bezvýznamný stand-up komik.“

„To už je dávno, kotě, ještě v dobách, kdy jsi ošoustala všechno, co aspoň trochu jevílo známky života.“

„Hm, a ty snad ne?“

Lennie opět předvedl svůj neodolatelný úsměv. „Jo, mívál jsem i slabší chvílky.“

„Jako bych to nevěděla. Víc holek než teplých večerů.“

„A tohle je, má milovaná ženo, důvod, proč ani jeden z nás nestojí o krach našeho manželství. Můžeme si spokojeně říct: Všechno už jsme zažili, všechno si vyzkoušeli, a nic lepšího už neobjevíme.“

Lucky vstala, aby jim dolila sklenky. „Mluvila jsem dneska s Ginem,“ poznamenala, „a vymámila jsem z něho slib, že příští víkend si zaletí do Vegas za námi. Ráda bych mu předvedla svůj nejnovější projekt. Najdeš si čas? Bude fajn, když se zase sejdem jako rodina.“

„Budu se snažit.“

„Povím ti to samé, co Ginovi: Nesnaž se, prostě to udělej!““ prohlásila Lucky rázně a vrátila se na lehátko.

„Teď ale finišujeme ve střížně, takže nemůžu vyloučit, že se z L. A. neutrhnu. Navíc, bylo by fajn, kdybyste si s Ginem užili jenom jeden druhého, ne?“

„Sám víš, že Gino nemládne,“ poukázala Lucky s povzdechem. „Musíme si vážit každé společné chvíle, co nám ještě zbývá.“

„Dej na mě, že Gino Santangelo nás všechny přežije,“ uklidnil Lennie manželku s tichým smíchem. „Zůstane tu ještě hodně dlouho, lásko. Je to zarputilý rozzuřený býk.“

„O tom bych mohla vyprávět,“ přisvědčila Lucky při vzpomínce na bouřlivou historii svého vztahu s otcem. Tolik nenávisti! Tolik lásky! Ale teď už mezi nimi léta panoval mír a Lucky Gina milovala z hloubi svého divokého srdce, ačkoliv to občas nebylo snadné.

„Mimochodem – čistě pro případ, že bych ti to v posledních pár minutách neřekl,“ doplnil Lennie, „tvou zásluhou jsem ten nejšťastnější člověk na světě.“

„To se ale krásně poslouchá! Ještě!“

„Cože, ty ještě nemáš dost?“ protáhl Lennie a jakoby pohoršeně zavrtěl hlavou. „Jsi neukojitelná, víš to?“

„Já to vím, ale pro tebe je to snad novinka?“

„To určitě není.“

Oba manželé si vyměnili bezvýhradně spokojený úsměv.

12.

Italský fotograf byl nápadně sexy, asi třicátník, se sebejistým vystupováním a vlasy staženými do hladkého ohonu. „Ciao!“ přivítal děvčata.

Athena Max před Italy včas varovala. Popravdě, před Italy ji varoval snad každý, dokonce i lady Harriet, která se ve slabé chvíli svěřila, že jako mladičká žila v Římě a vystřídala celou řadu italských milenců, kteří podle ní stáli po všech stránkách

za starou bačkoru a zajímali se jen o velikost a výkon svého drahocenného nářadíčka.

„Ale mami!“ vykřikla Athena v předstíraném zděšení. „V životě by mě nenapadlo, že jsi někdy byla tak zatraceně nadržená!“

„Už ano, dítě, zamlada jsem vyzkoušela úplně všechno,“ potvrdila lady Harriet a spláchla přiznání lokem vína. „Ostatně, tu dobrodružnou povahu máš právě po mně.“

Varování tedy Max dostala vrchovatě, ovšem Carlo s olivově snědou pletí a žhavýma očima byl přitažlivý tím uličnickým stylem, který Max připomínal Billyho. *Jestlipak jí Carlo pomůže dostat bývalou lásku z hlavy?*

Ukázalo se, že ne. Lucky by ho označila za nafrněného pindoura.

Carlo se očividně považoval za dvojče Maria Testina. Měl hned tři asistentky, s kterými jednal jako s kusem hadru. U pódia okouněli i dva chlápci zastupující známou značku džín a obvyklý nesourodý chumel kadeřníků, stylistů, maskérů a kostymérů obou pohlaví. Max jich většinu znala přes Athenu a věděla, že i oni mají Carlových pseudohvězdných manýrů plné zuby.

„Má větší péro než talent,“ zavrčel tlumeně jeden z maskérů, „takže v podstatě není o čem mluvit.“

Max se tichounce zahihňala. Stála před fotoaparátem v úzkých džínách a kratičkém tričku, dlouhou černou hřívu vyčesanou do volného uzlu vysoko na hlavě. Sálal z ní lolitkovsky nevinný, živočišný půvab.

„Máš problém se soustředit?“ vyštěkl Carlo na celý ateliér. „S tím *vyjukaným* výrazem vypadáš jako totální husa!“

Co by na jejím místě udělala Athena? Nejspíš by ho poslala do prdele. Ovšem Max nepatřila mezi hvězdné supermodelky jako Athena, takže si nakonec pouze bolestivě skousla dolní ret a mlčela. Chtěla, aby ty dnešní fotografie vyšly dokonale. Ne, ne dokonale – fantasticky. Představovaly její bránu do ohromujícího prostředí světového modelingu.

Jeden z chlápků od džínové firmy popošel ke Carlovi a cosi mu pošeptal do ucha.